

Életjelek

Guti Tünde

Guti Tünde

ÉLETJELEK

A könyv tartalma kizárólag szövegváltoztatás
nélkül terjeszthető, az író nevének és
honlapcímének feltüntetésével!

www.gutitunde.eoldal.hu

Budapest, 2016.

Guti Tünde

ÉLETJELEK

Borító és illusztrációk: Guti Gergő

„Az igazságot magamra öltöttem, és az is
magára öltött engem.”

Jób könyve 29:4.

Tartalom

Ajánlás helyett	11.
Előszó: Gondolatok sodrása...	13.
Bevezetésként erről a stílusról	14.
 1. rész: HITVALLÓ GONDOLATOK	 17.
Küldetés	17.
Isten gyermeke vagyok	23.
Folyamatok	27.
Kérdés, kérdés után	33.
Célok és irányok	37.
Elmondom őszintén	42.
Milyen a jó író?	47.
A valóság roppant terhe	51.
Lepecsételt kútfő	54.
Hallani vélem hangodat	55.
Szívem pitvaraiban	56.
Az emeljen zászlót az igazságért...	57.
A világ világossága	58.
A kép megörökítve	59.

Rontsd le az ősi oszlopot!	61.
Mintha mégis dalolna...	63.
Könny áztatta remény	64.
Csendes megérkezés...	65.
A csend kapujában	67.
Figyeljetek!	68.
Meddő pillanatok	69.
Elszálló emlékek	70.
Kevélység	70.
Mert az Ige, bizony küzd!	71.
Kegyelmi sugarak	73.
Micsoda tékozlás...	74.
Vigasztalás	75.
Szívünk együtt szárnyal	76.
A csillagokon túl...	77.
A félelem foglyának	78.
Tüzek lobbannak	79.
Magvetés	80.
Forrásnál	81.
Adventi üzenet	82.
Tűz a Szó!	83.

Szívem zsoltára	84.
Koldusként érkeztem	86.
Őrködsz felettem	87.
Puszták magányos vándora...	88.
Eljegyeztelek magamnak örökre	89.
Egek kárpitjára hasított üzenet	90.
A titkos szoba csendben eltöltött percei	92.
Amikor megáll az idő	94.
 2. rész: ISTEN TEREMTETT VILÁGA	97.
Ha megkérdezném...	98.
Legyen hitetek Istenben!	99.
Isten csodálatos világa	100.
Napsugarak	100.
A kezdet	101.
Sugarak	101.
Fényszítálás	102.
Úton-útfélen	102.
Tágas mezők	103.
Nyárutó	103.
Láthatatlan titkok	104.

Csillagfényben	104.
Elmosott aszály	105.
Őszi szellőtánc	105.
Hajnalpír	106.
Az élet világossága	107.
Felkel a nap	108.
Milyen közel van hozzánk az Isten!	109.
Parázsló hajnal	110.
Mesebeli égbolt	111.
Ősz	111.
Tüzek	112.
Sugárüzenet	112.
Pirkad	113.
Ilyen az ősz	113.
Ámulat	114.
Szeptember	115.
Őszi borongásban	116.
Amikor megjelenik a fény	117.
Hallani vélem hangodat...	118.
Fakó arccal kelt ma fel a nap...	119.
A fény dala	120.

Karmazsin égbolt	121.
Hajnali fények	122.
Búcsúznak a fák...	122.
Amire egy falevél taníthat	123.
Őszi színjáték	124.
Érintés	125.
Csendes imádság	127.

3. rész: SIRALMAIM	131.
Színpad vagy valós élet?	132.
Valami megváltozott	133.
Lelkek pusztája	135.
Sasok siralmai	137.
Jajkiáltás	139.
Pusztai nyájak	141.
Meddig?	142.
Díszesen és mégis kifosztva	144.
Eltiporva	145.
Úzött vadként érkeztem hozzád	147.
A lélek gyógyulása	149.
Belegyökerezve az Igazságba	150.

Mindnyájan rabszolgák voltunk	151.
Talán, még alig tudunk valamit a szeretetről...	155.
Holnapra nyíló kapu	157.
Kötömbök közt	158.
Megsebezve	159.
Néhány dolog summája	160.
Évértékelés	161.
„Avagy őrizője vagyok az én testvéremnek?”	164.
Az Úr az én bástyám	166.
Kedves olvasóm, végül...	167.
Befejezés	168.

Ajánlás helyett...

A mai iszonyúan felgyorsult világunkban nemigen jut időnk elcsendesedésre, olvasásra. Mivel folyamatosan rohanunk, ebből kifolyólag elszalasztunk olyan pillanatokat (fel sem ismerjük őket!), amikben az Isten üzeni szeretne nekünk. Nem vesszük észre ezeket az égi *életjeleket*, az útmutató fényeket, melyek körülöttünk és bennünk hírt adnak Isten jóságos jelenlétéről. Másrészt, ha lassítunk, észrevehetjük ezeket a dolgokat, élvezhetjük őket, és dicsőíthetjük mindezekért az Urat hálaadással.

Guti Tünde is egy ilyen fáklyaláng. Írásaiban saját életét állítja az Ige fényébe, az Istenben megélt szeretetet. Megtapasztalta az Úr kegyelmét és jóságát, a „minden reggel

megújuló” (Jsir. 3,22) irgalmát. Megőrizte mindezeket a szívében, és most felragyogtatja mindenkinek küldetéstudattal, az Isten jelenlétéről szóló fáklyalángot. Olyan gyönyörűen írja Pál: ”A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel.” Kol. 3,16.

Guti Tünde írásai arra biztatnak minket, hogy mi is vizsgáljuk meg önmagunkat, s adjuk tovább a fáklyalángot Isten munkájáról életünkben: adjuk tovább családjunkban, barátainknak, ismeretségi körünkben, munkahelyünkön, a világban.

Tovább adod? Bízom benne, hogy így lesz.

Leleszi Balázs Károly

Előszó: Gondolatok sodrása...

Hús forrás a gondolat, mely az elmében
felfakad, majd a szív sűrű szűrőrétegein
áthatolva friss érként buzog elrejtőzve,
táplálva a szellem és lélek sejtjeit.
Csermellyé majd patakká duzzadva sodorja
értékeit, mint az ég felé nyúló sziklák
mélyébe zárt, csobogó karsztvizek.
Később, hullámai oly erővel törnek elő a
felszínre, hogy már mások számára is
láthatóvá válik munkája. Akadályokat lebont,
szétmorzsol, vagy a hegy tövében lelassulva
szétteríti kincseit.

Ilyen a felülről megfogant gondolat. Ha a
szív tiszta, igazsággal és szentséggel teljes,
akkor buzgó szeretet lüktetésével hasítja,
oldja ki a megkövült zárat. Élő vízként
Isten királyságát építi, és az ördög
munkáját porig rombolja.

A szerző

Bevezetesként erről a stílusról

Vannak, akik nem kedvelik ezt a kifejezésmódot. Pedig nem kell mostoha sorsra juttatni egy-egy rímtelen gondolatot! A rím nem mindig adatik meg, de a lelkünk akkor is megrezdül, apró jelzéseket ad, ezért szavakba öntjük az érzéseinket, vagy a tapasztalatok általi élményeinket. Legyen az fájdalmas, örömteli vagy tanító.

Vannak olvasók, akik nem is tartják versnek az ilyen irományokat. Mert nincs szabályos ritmusuk. De ezek nélkül is strófákba lehet állítani őket, bár így gyakran tűnnek inkább monológoknak, őszinte vallomásnak, mint versnek.

A lényeg szerintem az üzenet átadása. A belső késztetés meg nem tagadása. Még akkor is, ha mások már talán sokkal jobban

és szebben megfogalmazták. Nem veszhet el a lényeg.

(Közben megsúgom, hogy előkészületben van egy „igazi” versekből álló kötet.)

A zenészek is megkomponálják műveiket, és nem azon gyötrődnek, tökéletesebb-e, mint a társaiké. Mindenki azzal szolgál, amije van, kit-kit mással bízott meg az Úr. Sáfárságra hívtunk el, ezért nem rejthetjük el kapott talentumainkat.

Fontos, hogy szeretetben, igazságban és alázatban munkálkodjunk.

„Vessetek magatoknak igazságra...”
Hóseás 10:12.

1. rész: HITVALLÓ GONDOLATOK

Küldetés

Miért írnak az írók, s verselnek a költők?
Miért komponálnak a zeneszerzők, és miért festenek a festők? Mások egyvonalas rajzzal, árnyéktechnikával vagy forrasztópákával fejezik ki leheletfinom művészetüket.

Vannak, akik elmondják. Fáradhatatlanul beszélnek, tanítanak, nevelnek, hogy megjobbítsanak. Miért teszik mindezt?

Megint mások kőből, fából faragják ki gondolataikat. Mennyi érzés, tanítás, indulat, hitvallás rejlik egy-egy ilyen alkotásban!

Mennyi nagyszerű üzenet! S milyen fakó lenne nélkülük a világ!

Mi az a belső ösztönzés, lüktető erő, ami ki akar törni, hogy formákba öntve a vigasz, a remény vagy intő figyelmeztetés ajándékával gazdagítsa a velük érintkezők lelkét?

Talentumok. Isten ajándékai, melyeket elhelyezett egy-egy gyermekénél. S én miért írok? Megmagyarázhatatlan. Nem tudom nem tenni. Régebben énekek is születtek a szívemben, azokat is papírra vetettem, hogy újra és újra elénekeljem a Mindenhatónak, az Ajándékozó Istennek.

Minden írás, dal, egyéb alkotás az Urat hivatott magasztalni, ha készítője telve van éltető Igével, és nem magának keresi a dicsőséget. Cselekedeteinkkel párhuzamosan, képességeinkkel is bemutatathatjuk Jézus Krisztust. Alázatosan, hűségesen.

Gyerekkoromban hangosan énekeltem, mikor virágot szedtem. Úgy éreztem, más vagyok, különleges. (De nem különb!) Mintha nem ebből a vad, lármás, hazug és kegyetlen világból való lennék. Isten szólongatott! Lépten-nyomon találkoztam Vele, úton-útfélen ott hagyta nekem jelzéseit:

„Ezt is, azt is én teremtettem.” S később megértettem, hogy miért Ő a „VAGYOK”. De ezeknek a rácsodálkozásoknak is meg kellett tisztulniuk a szívemmel együtt. Kiégetve belőle a salakot. Az emberit, a testit. Az önhittséget, a hiúságot. A rejtett félelmeket. Mert csak így válik értékke, hitelessé a küldetés.

Isten folyamatosan formált, alakított, míg egyszer tudatta velem Szent Lelke által: meg kell halnom, hogy Őt szolgálhassam. Halál... Igen, megértettem az árat. Meghaltam önmagamnak. Azért, hogy gyermeke, majd eszköze lehessen az Egyedülinek, a Csodálatosnak, a Szentnek. S Igéje által feltámasztott ebből a halálból egy új, egy teljesen más, egy isteni értékrend szerint működő életre.

Bensőmbé helyezte törvényét: útmutatásait, elvárásait, tanácsait. Irántam tanúsított szeretetéből fehéren-feketén elmondta a Vele

járásom igen-igen szigorú feltételeit.
Vérszövetség volt ez, szívem körülmetélése.

Évtizedek múltával már látom, milyen
csodálatosan őrzött, terelgetett, hívogatott,
hogyan készüljek az újjászülő, szent Igemag
befogadására. S bizony, megfogant bennem
az Igazság - Istenismeretre jutottam.
S ez olyan hatalmas megtapasztalás volt - és
az ma is -, hogy nem tarthattam meg
magamnak. Ám tudom, hogy a Magasságos
teljes megismeréséhez egy örök életre lesz
szükségem.

Láthatjuk, amint a keresztyénség, úgy maga
az életünk is és az írás is egyfajta küldetés.
Nem kevesebb, mint az evangéliumban az Úr
Jézus által felvázolt só és világosság szerepe,
széles e világban.

A Fiú mindig az Atya beszédeit szölte.
Cselekedeteivel is Atyját ismertette meg. A

világ világosságaként tört be a sötétségbe,
gyógyítóként, szabadítóként, mennyei
kenyérként és jó pásztorként mutatkozott be.
Az Igazság hiteles küldötteként. Felkentként.
Tanítványai, apostolai Róla tanúskodtak,
hogyan találkoztak Vele, hogyan hívta el
őket, és miért lettek hírnökei.

Semmilyen küldetést nem lehet betölteni
bizonyos fajta őszinte, egyszerű kitárulkozás
nélkül. Ettől lesz vallomás és tanúskodás
jellege. Egyszerre hívogató, és átértékelésre,
döntésekre ösztönző. Önmaga átéléseivel,
bizonyságként mozdítja ki esetleges
vakvágányáról hallgatóját, olvasóját. Erre
eszméltem rá mostanában.

A következő oldalakon elolvashatjátok,
hogyan indultam ezen a - régi énemre
veszélyes úton. Mert itt nem „apait-anyait”
adok bele, hanem igyekszem semmit sem a
saját kútfőmből. Mert veszélyes. Legalábbis
rám nézve. A kereszt naponkénti felvétele

megkívánja a saját eszmefuttatásom halálát is ahhoz, hogy Krisztus ítélőszéke előtt ne kelljen szégyent vallanom. Ott ugyanis mindennel el kell számolnom. Tetteimmel, gondolataimmal, érzéseimmel, soraimmal és mulasztásaimmal.

Nem akarom hamis küldetéstudattal becsapni magam. Újra és újra ellenőrzöm a szívemet, mert „... *aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.*” I. János 2:17.

És ha a magamét teszem? Ha megtérként is a saját - testi - elképzeléseimet, vágyaimat valósítom meg? Akkor mire számíthatok a féltőn szerető, emésztő tűz Isten előtt?

Ha jó is az alap (ami maga Krisztus), *minden fa, széna és pozdorja megég rajta*, erre figyelmeztet Pál apostol. Nem akarok ilyen sorsra jutni!

Isten gyermeke vagyok

Ez a tény minden mást felülír!
Monumentális erő, mint ahogy a vízesés a mélybe zuhan. Vagy amikor egy hatalmas hegy lábánál az ember átérzi parányi voltát a fölé magasodó sziklacsúcs alatt... De hasonlíthatom ezt a felhők felett szabadon szárnyaló sasok szárnyalásához is, vagy a végtelenbe tűnő mezők képéhez...
Ám ezek csak érzések. Gyenge próbálkozások annak kifejezésére, amit megtapasztaltam. Talán nincs is rá szó, amivel megfogalmazhatnám, mit jelent a sötétségből kilépni a fényre, a halálból kijönni az életre, megbilincselte fogolyból szabaddá válni, ellenségből baráttá és családtaggá, átkozottból áldottá!

Isten gyermeke lettem! Az Ő kimondhatatlan
irgalmából magához vont, egészen közel:

Jézus az út és az ajtó az Atyához.

Megtisztított, és megérthettem a kereszttel
jelentőségét. Újjáteremtett Igéje által, ezért
örökre meggyűlöltem a Tőle elválasztó bűnt.

Elhagytam minden régit az Egyetlenért:

Jézusért. Minden téren megváltoztattam a
gondolkodásomat, és most már az egész
életvitelemet ahhoz szabom, aki szent, tiszta,
emésztő tűz, örökké áldandó Isten!

Szeretem Őt és az Ő Igéjét, ezért minden
igyekezetemmel arra törekszem, hogy még
jobban megismerjem kijelentéseit, akaratát,
és iránta való szeretetemet - esendőségem
ellenére - teljes odaadásban, imádásban és
engedelmességben fejezzem ki.

Isten gyermeke lettem! Az Igazságot
befogadva, tiszta és szabad. Felszabadítva az
Isten mélységes kinyilatkoztatásainak

megértésére. Szabad a kínozó félelmektől, a hazug hitetésektől és a bűn igájától, szabad az önmagam megtagadására és a keresztnaponkénti felvételére, szabad a mások iránt szolgáló szeretetre és önigazságom elengedésére, szabad az Úrnak elkülönített, az Ige által pásztorolt és az Ő dicsőítésére elhívott életre a Szentlélek és a hívők drága közösségében.

Mindez Jézus Krisztus által, aki az Isten Báránya lett értem is. Vére tökéletes engesztelő áldozat a bűneimért.

Isten gyermeke vagyok, ami lélegzetelállító kegyelmi ajándék, de küldetés és felelősség is egyben, mert a keskeny úton járva, felfegyverezve a levegőbeli hatalmasságok elleni győzelemre, elengedhetetlen a szüntelen éberség.

Világosságban kell járnom másokért is, így adhatok életjeleket a velem egy irányba haladóknak, és azoknak, akik még sötétben keresgélnek az egyetlen helyes utat.

Folyamatok

Mint Ábel a rengetegben, én is kerestem a helyemet a világban. De nem tudtam beilleszkedni. Hallottam ezt is, azt is, tanítottak ilyet is, olyat is. Mind vallásilag, mind politikailag káoszt éreztem magam körül. Nem volt egyszerű dolog gyerekként eligazodni a 60-as években... Voltam kisdobos, majd úttörő. KISZ-tag azért nem, mert még előtte megtértem. Énekeltem az iskolai kórusban, de a helyi reformátusok templomi karában is. Egy nyáron elvégeztem a 3 hetes kántorképzőt. Jártam hittanra is, és nem szégyelltem. Akkoriban épültek hitem alapjai, amit a tinédzserkori válságok és a családi problémák időnként megremegtettek.

Megtérésem után még nem voltam tisztában egyértelműen a küldetés- tudattal. Inkább csak egy homályos elképzelésem volt arra

nézve, hogyan használhat engem is Isten az Ő munkájában, botladozásaim ellenére.

Baptista gyülekezetben teltek a kedves emlékű szolgáló évek, ahol férjhez is mentem, és a gyermeknevelés örömteli - de egyben nehéz és felelősségteljes történései mellett - találkoztunk a hazai keresztyénség teológiai áramlataival. Elevenen sodró, friss lüktetésével, ám lappangó visszásságaival is. Előbb elfogadva tanításaikat, később a Biblia mérlegén mérve megütközve bennük, előbb beépülve, szoros testvéri kapcsolatokat ápolva, majd riadtan elmenekülve az „idegenek hangjától” - futottuk pályánkat.

Azt hiszem, az éppen most magam mögött hagyott útszakasz viszontagságai alatt értem meg igazán felnőtté a hitben.

Áldott imatusák, győzelmek, de nagy csalódások is, harcos kihívások és még harcosabb igei felismerések, várakozások,

összetörettetések, kiábrándulások, kemény megpróbáltatások, betegségek és más nehézségek munkálták ki bennem az állhatatosságot. Kegyelmes Istenem felügyelete alatt.

Ahogy földi társadalmakban, házasságokban vagy munkahelyeken felléphet morális válság, úgy egyházi körökben is. Ahol bármi is megelőzi Isten Igéjét a fontossági sorrendben, illetve nincs kellő tekintélye, ahol prófétálások, érzelmi, lelki megtapasztalások előtérbe kerülésével elhanyagolják, hogy mindent a Szentírás mérlegén mérjenek meg, ott elkerülhetetlen az elhajlás. Ahol kihúlt a szeretet: makacs uralkodás, önfejű hatalmaskodás lép érvénybe a szelíd, de igei pásztorlás helyett, beindul a hanyatlás.

A gyülekezet ilyen irányú elsekélyesedésének fájdalma szülte bennem a Siralmain c. fejezetben olvasható, rím nélküli verseket.

Az életjelek nemcsak a távolvalóknak,
hanem a közelieknek is szólnak. Apró,
szerény jelzések, hogy vegyétek észre
üzeneteimet, értsétek meg felfogásomat.
Ha fakó vagy erőtlén is volt ez a jelzés,
amolyan pislákoló mécses, azért mégis volt
némi fénye, ahol bizonyosságot tehettem
Krisztusról.

Aztán megtisztított az Úr. „Kikormozott”.
Megigazította a szövétnekemet. Friss olajjal
töltött meg. Közel jött és a szívemre beszélt.
Meggyógyította fájdalmas sebeimet. Engedte,
hogy szinte minden vallási irányzatban és
azok vezetőiben, képviselőiben csalódjak, s
bár az Igét mindig szerettem, most Forrására
és mélységeire fordította a figyelmemet.
Megszentelt Igazságával. Éhezem és
szomjazom minden Szavát. Kiapadhatatlan
öröm, maga az Élet.

A küldetésben kapott feladatok eltérőek...
Kit-kit mivel bíz meg az Úr. Az én elhívásom
elsősorban az, hogy feleség vagyok és anya.
Ezután foglalkozom az írással. Akik kicsit is
ismernek, nevezhetik hobbinak is, mert az
irodalmat mindig szerettem. De ez mára már
sokkal több, mint pusztán kedvtelés.
Nyelvezetem egyszerű. Szándékosan kerülöm
az idegen szavakat. Hadd legyen bárki
számára érthető a mondanivalóm...

A bezárkózó embereket ki kell zökkenteni a
napi munka keserves terhei és más fojtó
lenyomás alól. Segítenünk kell nekik! Isten
teremtett világát szemlélve megnyugszik a
lelkek háborgása. Alkotásait nézve, kint a
szabadban, a Teremtőhöz közelebb kerülve,
mi magunk is felszabadultabbak leszünk.
Gyönyörködhetünk az Úr nagyságában,
bölcsességében, a „természet templomában”.
Ámulhatunk a szerény szépségeken az egész

aprótól a hatalmasig, ha időt szánunk rájuk.
Észrevehetjük ezeket, ha kimozdulunk
megfásult életritmusunkból.

Erre próbálok rávilágítani az Isten teremtett világa c. fejezetben található, szabad stílusú versekkel.

Kérdés, kérdés után...

Lehet-e író egy családanya? Ízelgetem e szónak valódi jelentését. Egyáltalán kiből lesz író? Mi vagy inkább ki minősít valakit azzá? Mi a fontosabb, a meggyőződés vagy az olvasók visszajelzése? Mennyi kérdés, amikkel szembesültem! Őszinte válaszokat akartam, hogy távol tartsam a hiúságot. Inkább nem írok, vagy ha igen, csak magamnak.

Nekem a beszéd nehezen megy. Írásban könnyebben megtalálom a helyes megfogalmazást. Legyen az hitelvi, gyermeknevelési vagy egyéb téma. Ehhez elcsendesedésre van szükségem. A gyerekversek és a gyerekkori történetek kifejezetten örömet szereztek. Boldog pillanatokról emlékezni felemelő érzés. Elfelelteti a napi problémákat. Gyakran még mosolyogtam is, visszaolvasva soraimat...

Megtérésről szintén jó írni. De csalódásokról, vajúdasokról... Gyötrelmes. Mert az ember újra átéli a sebeket, tüskéket, bogáncsokat. Vérszik a szív. Az ad ilyenkor lendületet a folytatáshoz, hogy az Igazság hirdetése felelősség. Elengedhetetlen. Feltétlenül utat kell mutatnunk! Elvégre is Jézus mondta, hogy világítanunk kell a sötétben.

Kérdeztem magamat, érdekel-e egyáltalán valakit, ami engem foglalkoztat. Vagy csak a lelkemben összegyűlt, száraz ismereteket rendezgetem? Író-e valaki, ha elkészül egy könyvvel? Vagy írhat bármennyit, mégsem lesz azzá? Ki szabja meg az irányt és az olvasótábort? Vagy csak meg kell nyitnom a szívemet, mint egy megszentelt tárházat, és szétosztanom a királyok Királyától rám bízott kincseket? Kiket bízott rám az Úr? Kiket szólítsak meg?

Nehéz magamra találni e kérdéshalmazban.
Csakis akkor megy az írás, amikor az
elmémet az Ige igazsága „megművelte”.
Felszántotta a szívemet, bevetette szent
Maggal, élő vízzel megöntözte és az
elmémbe kisarjadt a vetés. Egy-egy
felismerés, megértés, határtalan boldogság
érzéssel tölt el, valóságos rajongással az Úr
Törvénye iránt.

Ami ítél és megjobbít. Oktat, vezet, erős
vágyat ébreszt bennem, hogy mindinkább
hozzá szabjam gondolkodásomat, hobbimat,
levelezésemet, telefonálgatásaimat, egész
életmódomat. Mert mindennek csakis akkor
van létjogosultsága, ha maximális
igazságtartalommal bír.

Örömmel tölt el, ha a fiatalok szeretnek
olvasni! No, nem mindegy, mit! Nem olcsó
ponyvát vagy képregényt, hanem kisiskolás
korban verseket, szépirodalmat, lelket építő

és tanulságos regényeket. Tévészés helyett is. De leginkább a hiteles példákat, történeteket, bizonyágtételeket. Keresztyén könyveket a Biblia mellett. Sokat veszít, aki nem szán időt olvasásra a mindennapokban. Főleg a tiszta Ige hiánya okoz problémákat! Mert akinek nincs iránytűje, az eltéved. Aki nem alkalmaz „szűrőt”, az megmérgezi magát. A mai korszakban különösen. Egyedül a Szentírás lehet mérvadó ebben is.

Célok és irányok

Ahogy végignézek az eltelt 56 évemen, látom már: minden résznek volt jelentősége. Kudarcnak és győzelemnek egyaránt. Mert az Urat szeretőknek minden a javukat munkálja. Formálódtam, s formáltam én is másokat. Csiszolódtam rendesen a környezetem által, s csiszoltam én is rajtuk. Üzeneteket kaptam s adtam a találkozások során. Legyen az szóban, versben, levélben, vagy két kézzel elvégzett cselekedetben.

A rokonság és a baráti kör tudomásul veszi, hogy a családi élet mellett írogatok.

Szabadidő kérdése? Részben. A néha működő vulkánként feltörő igei gondolatokat - amik imádság vagy Bibliaolvasás közben születnek - az Úr vezetése által mérlegelem. Tovább kell-e adnom, vagy csak a magam épülésére valók? Segíthetek, bátoríthatok vele másokat? Felkelthetem-e azok

figyelmét, akik még csak keresik az Igazságot?

Sosem volt célom a Biblia elrejtett titkait megfejtteni, sem a próféciákat, apostoli leveleket vagy az evangéliumokat megmagyarázni. Az legyen a tanítók dolga. S bizony, a tanítók súlyosabb ítélet alá esnek. Mert rossz irányba is vezethetik hallgatóikat. De kétségtelenül a költők és írók is okítanak valamelyest, amikor terelgetik olvasóik figyelmét. Ezért érzem sokszor veszélyesnek ezt a szolgálatot. Viszont én nem tanítok, csak megosztom a bizonyosságaimat. (A Biblia szerint asszony ne tanítsa a híveket.) Szép is, de felelősségteljes is. Ha leírom, megáll-e az Igazság érzékeny mérlegén? Ha viszont megtartom magamnak, vajon nem követek el mulasztást?

„Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint!” Itt is érvényes az apostoli tanács. Róma 12:16.

Ebben a mindent át- és behálózó virtuális világban van-e szükség könyvekre? Hiszen napjaink embere órákat görnyed számítógép előtt, nyakát „S” betűre horgasztva böngészi az okostelefonját... Jómagam, papír alapú könyveket szeretek lapozgatni. Bármikor leemelhetem a polcról, nincs kütyükhöz kötve, nem függ akkumulátortól, sem a város áramelosztásától, vagy az internetes világhálótól. Régimódi vagyok? (Ráadásul a kezembe fogott, felrázó könyvek kevésbé ellenőrizhetők egy központosított hatalom által, mint a net.)

Egyáltalán milyen a jó könyv?

A jó könyv igazságokat fejteget. Állításokon és tényeken kívül további kutatásra inspirál. *Megszólít.* A „sorok közt” is tudsz olvasni, el kell döntened, milyen motivációkkal fogsz azonosulni, mert állásfoglalásra buzdít. Nem maradhatsz közömbös. Oldalról-oldalra

haladva, te is változol. Még ha ezen, titokban csodálkozol is... Mire észreveszed, már bele is helyezted magadat a szerepekbe.

Elképzeled, te hogyan cselekedtél volna.

A jó könyv lehet kinyújtott kéz, terített asztal. Hívogat és kínál. Ébresztget és noszogat. Vigasztal és bátorít. Könnyörtelenül leleplez és mélyre ás. Mintha a szíved mélyén szántana barázdákat.

S bármilyen furcsa, a Bibliát is így olvassuk.

Sőt, kizárólag a Biblia az, ami elvégzi ezt a mélyszántást. Attól egyedi és minden könyv feletti, hogy abszolút igaz, ennél fogva tartalma felszabadít, megváltoztat. A szent Isten Szava örökkévaló Beszéd. „Az Igazság szabaddá tesz benneteket” - mondja Jézus. (János 8:32.)

Népe történetei is valós történetek, amik megírtak okulásunkra. Ne essünk az ő hibájukba, és a szívünkbe adatott törvényt tartsuk meg! Maradjunk meg a közönségestől

elkülönített, megszentelt állapotunkban!

Milyen szépen írja egyik énekünk:

„A világ kincse nem érhet fel Veled, és senki másé nem lesz már szívem!”

Testvéreim! Ki kell állni a jóért, a szeretetért, az igazságért! Szóban vagy írásban, zászlót magasra emelve. S a zászlón Jézus nevével. Mert Ő az Igazság. Csak sokan nem tudják ezt, más képet ismernek róla.

Mindig lesznek megértőek, akik támogatnak, de olyanok is, akik megvetnek, s a hátam mögött kigúnyolnak. Nem baj! Mivel nem a magamét hirdetem, hanem azt osztom meg, amit felülről kaptam és megértettem, nem engem ér elsősorban az elutasítás.

Jézust is sokan elhagyták, akik korábban követték, mert túl kemény volt számukra beszéde. Élet vagy halál. Nincs megalkuvás. Ő nem tűr meg társuralkodót a szívekben!

Elmondom őszintén...

Erősen behatárolt élethelyzetemben is azt keresem, hogy lehetnék hasznos szolgája az Úrnak. 84 éves édesanyám naponkénti látogatása, istápolása és pánikbeteg fiunk hitbeli támogatása folyamatos készenléti állapotban tart. A saját, eltelt éveim sem kevesbednek, testemben érzem... Nem utazgatok, nem szövök nagy terveket, örülök az apró, hétköznapi győzelmeknek is. Isten annyira jó! (De különben sem vagyok e világból való! ☺)

Kipörögtem már rég a „hivatalos” egyházi rendszerből. Most életjeleket adok azoknak csendesen, akik azt képzelik rólam, hogy elvesztem. Testvéreim! Krisztus megtart! Az ÚTON maradtam! Örömmel és békességgel tölt be! Igazságban vezet! Mennyei kenyérrel táplál! Szolgálatokat ad! No, nem színpadon, nem látványosat, de olyat, amivel a lelkem

gazdagodik, és kedvességet találok az Atya előtt.

Néha összekuszálódnak a szálak, s talán jobb nem merengeni azon, ki hogy vélekedik munkámról. Az építő tanácsok hasznosak, de várni a dicsérgetést - veszélyes...

Vajon mások milyen témákat kedvelnek?

Én olyan könyveket szeretek olvasni, amik megérintenek legbelül. Szembesítenek, új információt adnak, vagy a régieket más oldalról, más megvilágításban taglalják. Mindenképpen legyen igazság, serkentsen további gondolkodásra.

Saját tanulmányaim során is szeretek rácsodálkozni, ha lelepleződik egy-egy hamisság, és végtelen örömmel tölt el, ha az általam közreadottakat is megerősíti a Biblia. De azért is írok, mert a lelkem gyógyul közben. Megfogalmazva az átélt traumákat, megbotránkozásokat, mérhetetlen

csalódásaimat abban a vallásválságban, amin
- többedmagammal - keresztülvergődtem,
kisérem a szívemből a fájdalmakat. Mint a
zsoltáros. Előbb Isten előtt imádkozva,
értékelve és mindenestül kiöntve
panaszomat, később tanulságként,
bizonyoságként osztom meg. Életjelek ezek.
Kint a vihar tombol, a tenger háborog.
Világítótoronyként, a világ világosságaként
kell leadni a fényjelzéseket. Mozdíthatatlan
szirten állva. Kiáltani kell! Szóban és írásban.

Aztán van olyan is, amikor az író elfárad.
„Leteszi a lantot”. Úgy érzi, süket fülekre
talál. Nincs visszhang, nem kap hallható
visszajelzéseket. Vagy dübörögve reng
körülötte a pusztaság. Később rádöbben,
hogy mégis folytatni kell, életjeleket küldve a
homályban veszteglőknek. S folytatja. Tudja,
hogy dicséretét nem emberektől kapja (Az
már régen rossz!), ezért közlendője sem a

kritikai véleményektől függ, bár testvéri tanácsokat elfogad. Közben ő maga is érik, változik, mint ahogy a gyümölcs. Végül a drága mennyei Gazda érkezésekor, beérett termésként takarítottatik be a csűrbe. Bizony, a Gazda hamarosan megérkezik! Közeleg az aratás! A búza és a konkoly szétválasztatik!

Bátorítok mindenkit, hogy szóljon és írjon, ha van mondanivalója! Fel kell emelni szavunkat a hazugság, gonoszság, erkölcstelenség, gyűlölet, büszkeség, istentelenség és vallási elhajlás miatt! Színt kell vallani, mert a hallgatás beleegyezést jelent!

„Jóval győzd le a gonoszt”- írja Pál apostol.

Minden keresztyénnek bizonyóságot kell tennie az Igazságról! Kinek-kinek a maga helyén, az Úrtól kapott talentumokkal, jellemben Krisztus képére formálódva, Rá mutatva, szelíden, alázatosan, de tántoríthatatlan bátorsággal.

„Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást el nem szenvedhetik, és saját kívánságaik szerint keresnek tanítókat, mert viszket a fülük” - figyelmezteti Pál Timóteust. II. Tim. 4:3.

Milyen a jó író?

Kérdéseit őszintén felvetve válaszra késztet, de sosem erőlteti rá nézeteit az olvasóra. Lendületével, nyíltságával magával sodor, de nem kényszerít, hogy egyetérts vele. Kitarja szívét, mégsem önmaga körül forog. Lelkükre beszél. Örül, ha elfogadják, meghallgatják, de célja és üzenete messze túlmutat személyiségén. Igyekszik a helyes irányba terelni mások tekintetét, amit ő is ámulattal szemlél, kutat. Megérteni és megértetni akar.

(Egyik nap megkértem valakit: „Szólj rám!”
Mert nem akarok többet képzelni magamról,
mint aki vagyok!)

Lelki alkatomat tekintve, eléggé befelé forduló típus vagyok, ezért inkább írok, mint beszélek. Társaságban egy darabig hallgatok, értékelek, gyűjtögetek, mielőtt megszólalok.

De van bennem valamiféle vágy, hogy
vívódásaimat megörökítsem az utódoknak.
Legyen egy hitbeli, maradandó hagyatékom,
ami valódi gazdagság, elvehetetlen örökség.
Ami által engem is jobban megértenek talán
utólag. Megismerve gondolataimat, azok
nyomán pedig indítékaimat, döntéseimet,
viselkedésemet, a dolgokhoz való kissé
furcsa hozzáállásomat... S mekkora
kiváltságban van részem, ha van valaki, aki
ráérez életjeleimre, üzeneteimre! Ekkor
nemhogy nyitott fülekre találok, hanem
rácsodálkozhatok a testvéreimnek adatott
nagyszerű bölcsességre!

Pár évvel ezelőtt, egy kedves testvérnőm
ilyesmit írt nekem: „Tündém, költővé értél.”
Nem hízelgett! Nem csupán a rímekre és a
szótagok szabályos lüktetésére gondolt,
hanem az adott vers témájára is. Akkoriban
kezdtem nyíltabban, bátran megfogalmazni
kendőzetlen véleményemet. Legyen szó akár

visszataszító jelenségekről, morális válságról,
vagy teológiai elhajlásokról.

Ám nem felejthetjük el, hogy ez *az érés,*
szenvedéssel jár! A belső felismerések,
megütközések, botránkozások és az Úr
Igazságához való hűséges ragaszkodás
gyötrelmeket is okoz.

Mert a gyötrődés és vajúdás során születhet
meg valami új. Valami értékes. Ami alaposan
felforgathatja a kiüresedett, sivár és fakó
megszokásokat.

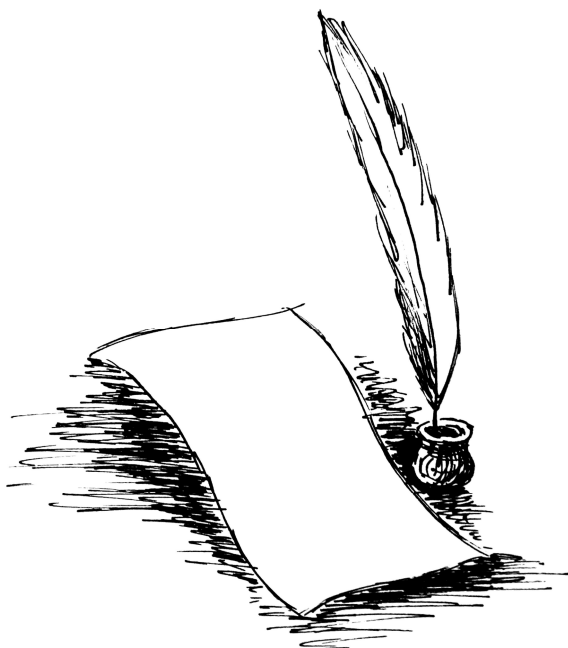
Jön-e valaki utánam? Követnek-e vajon a
gyermekeim? Nyomomba szegődik-e akár
csak néhány ember, hogy jelzéseimen járva
megtalálja az örök életet? Mert csak így van
értelme írni.

* * *

Látom, hogy elemzéseimmel önmagamnak is
mérleget állítottam fel.

„Mert ha magunkat ítélnénk, nem ítéltetnénk el. Amikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.”
I. Kor. 11:31-32.

Fogadjátok szeretettel rímtelen verseimet,
amiket az előző hosszas felvezetések után,
akár életem beszámolójaként is vehettek!

A VALÓSÁG ROPPANT TERHE

Nélküled káosz ez a világ, Uram!
Tébolyodó, büszke vakok lázas útkeresése,
önelégültségükben is kétségbeesett
világtalanok örült melldöngetése, mintha ők
lennének a helyes magyarázatok birtoklói.
Állítások és tagadások vitáznak a tátongó
szakadék peremén. Féligazságok és
hazugságok vigasztalják az összeroppanás
szélén remegőket. Kegyes szólamokból szótt,
tarka esernyőt nyitogatnak az Igaz Szó
hallására megsüketült papok, az érkező
cunami előtt...

Nélküled káosz ez a világ, Uram!
Kivilágított, színes kirakatok vonzzák a
halálba a figyelmeztetést elutasító,
szenvedélyes vágyakat habzsolókat. Vallásos
mázzal bevont tálból kínálják a lelkiismeretet
elkábító étket. Báránybőrbe bújt farkasok

csalogatják el a juhokat a csendes vizek
nyugodt partjától, a veszedelmeket rejtő,
örvénylő, tajtékzó folyamokhoz.

Nélküled káosz ez a világ, Uram!

A rosszra azt mondják, hogy jó, a hamisat
igaznak állítják, és az igazat minden szép és
jó kerékkötőjének. A gyűlöletet óvatosságnak
nevezik, a paráznaságot szeretetnek, a
gyilkosságot orvosilag megmagyarázzák, a
lopást bizonyos körülmények között
elfogadják, de a szent parancsolatokra
emlékeztetőket megkövezik szikrázó
szavaikkal. Szeretik a sötétséget, magukhoz
ölelik a mérgeskígyót, miközben két lábbal
tiporják Isten törvényét.

Nélküled káosz ez a világ, Uram!

Lelkem vajúdik, szám sóhajtozik. Kezeim
hozzád emelve, térdem előtted meghajtva
esedezem a valóságnak e roppant terhe

miatt. Kérlek, küldj munkásokat a Te aratásodba, és ragyogtasd ránk arcod világosságát! Tégy méltóvá irgalmadból, hogy rólad elnevezett fiakként munkában találj, bűnt és világi kérkedést elutasító tiszta szívvel állhassunk majd az utolsó trombitaszó elhangzásakor, hogy égi Vőlegényünk menyasszonyaként elkerüljük haragod kiömlését!

Adj erőt mindvégig hűséggel kitartani, engedelmesen ragaszkodva az igazsággal megszentelő Igéhez, képmutatás nélküli szeretettel szolgálni felebarátaink és hittestvéreink felé, a Te csodálatos neved dicsőségére, aki egyedül vagy méltó örökkévaló dicsőségre és imádatra, Istenem! A Te Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében könyörgöm, hallgass meg, mennyei Atyám! Ámen!

LEPECSÉTelt KÚTFŐ

Már rég nem vagyok az elvárások és a rímek
foglya,
bár hosszú időt töltök csendben a leírt sorok
felett,
lelkem mélye lepecsételt kútfő.
Nem kavarhatja fel zavarosra senki idegen,
de a szomjazónak szívesen adok hús vizet.
Forrásom nem belőlem fakad,
hanem az örökkévaló Igazság és Élet
táplálja,
elrejtve a szemek elől.

HALLANI VÉLEM HANGODAT...

Hallani vélem hangodat,
ahogy az eső lágyan permetez,
és a szél átsuhan a fák közt,
patakcsobogás vagy erdő zúgása,
jöttödet jelzi, jó Atyám.
Ha felmorajlik ólom fellegeidből
a felbőszült vihar,
vakító villámok fényével
itt jársz köztünk, Uram.
De legjobban azt szeretem,
mikor a szívemre beszélsz szelíden,
és kijelented Igéd mélységes titkait,
mert csordultig telik szívem,
ahogy hallgatom lelkem átformáló
igazságod zuhatagjait.
Követlek az úton.

SZÍVEM PITVARAIBAN...

Szívem pitvaraiban őrt állok hűséggel,
mélyen rejtve az Igét, mely Istentől
származik,
lelkem vigyázva strázsál két oszlop között:
örökkévaló Igazság és jog tartja ajtómat,
melyen belül a Szentnek élő törvénye lüktet.
Egész valóm érted lángol, Uram, szólj
hozzám,
mert szeretem hallani hangodat!
Szolgád vagyok, csak Veled elégszik meg
lelkem.

AZ EMELJEN ZÁSZLÓT AZ IGAZSÁGÉRT...

Igazságért felemelt zászlóval az küzdjön,
kinek szíve alázattal, szeretettel teljes,
lelke őszinte, tiszta és kegyelmes,
lábával a szentség útját járja!

Olyan ember emeljen szót az igazságért,
akinek élete világít a sötétségben,
tüzénél bárki megmelegedhet,
asztalánál az idegen is jóllakhat,
vigasztalása gyógyít, intése megjobbít,
s odaáll maga is a sérült falak törésére!

Az emeljen zászlót az igazságért,
kinek szíve otthon lett elfáradt lelkeknek
- imában hordozva keserves terheiket -,
aki valódi, mozdíthatatlan kősziklán állva
az Igazság hűségese követe,
mert csontjaiba rekesztett tűz
az Örökkévaló Ige lángja!

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Szívemben tűz,
lelkemben fáklya,
számban életnek beszéde
Igéd,
örömöm forrása,
lábam előtt fény,
harcomban győztes kard.
Az örökkévaló Atyától származó
Ige
testté lett,
az Őt befogadók életéből
elűzte a sötétséget
és a halált.
Jézus a világ Világossága.

A KÉP MEGÖRÖKÍTVE

Miféle tüzek gyulladtak fel az ég szérűjén,
lángba borítva azt a terebélyes
felhőasztagot?

Mi ez a parázs, mi ez a szürreális árnyakba
öltözött jelenség?

Talán üzenetet hoz kitárt szárnyain a hajnal,
a távol messzeségből, onnan, ahol a fények
születnek,

hogyan áttörve a megátalkodott, sűrű
szürkéséget,
megvilágosítsa a sötétségben veszteglő,
eltévelyedett világot?

Röpke pillanatok makulátlan karmazsin
leple...

Mintha fentről akarták volna megörökíteni e
földön élők sorsát,
akik virággal bomló tavaszban, sugarakkal
kacagó nyárban,

mesés, meleg színekbe burkolt, illatos őszben
is
zúzmarás tekintettel morognak egymásra
deres szavakat.

A kép megörökítve.

Tagadhatatlan, hogy az ember oly messze
került Istentől,
hogy el sem hiszi magáról elveszett voltát.
Mindenkiről van kép, mindenkiről szólnak
feljegyzések.
Mindnyájunknak meg kell majd jelennünk
Krisztus ítélőszéke előtt.

RONTSD LE AZ ŐSI OSZLOPOT!

Oly korban élünk, nézd:

Amikor a bűn és halál már szabad,
bérgyilkos és kéjenc mind egy úton szalad,
a fekete már piszkos fehér,
mit kívánsz, kezed mindent elér,
szégyenkezik a hűség,
szemlesütve pirul a becsület,
s az emberek az ítélet tűzhányóján
pimasz nemtörődömséggel henyélnek.

Oly korban élünk, lásd:

mint szú a fát belül, megemészti mindent a
vétek,
elfajzott homályban, gyönyörrel tálalva az
ördögi éték,
itt nem számít már sem szűz, sem gyenge
gyermek...
Az igazság oszlopai haragosan hasadoznak,
rengnek.

Oly korban élünk, kiálts!

A teremtés koronája önmaga bálványa,
pénz, testi vágy, siker, századunk járványa,
mózesi kőtáblát tör, tiporja mindazt, mi
szent,
kígyóval, békával telve szája, kívül hamis
mázzal bekent.

Oly korban élünk, rohanj!

Rontsd le az ősi oszlopot, mi sátánnak
emeltetett!

Hirdesd az isteni Szót, mert megtérés és
ítélet rendeltetett!

Gyomláld ki a bűnt a szívből, nyisd fel a vak
szemét, hogy lásson,
és elhagyva a romlás világát, megfordulva
Istenhez találjon!

Oly korban élünk, harsogj!

A kegyelmi idő lejár, Isten ítélete az ajtó
előtt dübörög!

MINTHA MÉGIS DALOLNA...

Összeeszkábált elképzelések dőlnek halomra,
mint szálkás, gyalulatlan deszkából tákolt
viskó,
széthordja a szél a szű ette álmokat.
Fehér felhők tarajos hátán tovaszálló, ködös
emlékek,
ősz fuvallattal földre hulló, rozsdás tervek
peregnek,
üveghegyek mögé bíborban bukó érzések
hanyatlanak
az időtlen, fátyolos alkonyban...
De... mintha... mégis dalolna a csalogány!

KÖNNY ÁZTATTA REMÉNY

Szemem tükrében mosatnak tisztára
a szívem könnyeivel áztatott bánatok,
örömök,
majd reménységem szárnyain röppenek ki
onnan
a nyugodt mosolyok, és a féltő, hangtalan
kiáltások is.
Olykor sír a lelkem, máskor énekemmel
dicsérem Istent
örökkévaló igazságáért, hűséges
szeretetéért,
néha félelmek homályosítják el tekintetem,
mégis bízom az Úrban, mert Ő a kezében
tartja életem.
Itt most tükör által, homályosan látunk,
de nála a Szentnél, majd színről-színre.

CSENDES MEGÉRKEZÉS...

Szép őszi csendben, lassan hullott le
mellettem
egy nagy tenyérnyi, megfakult, sárga falevél.
Volt benne valami méltóságteljes, ahogy
megadóan,
minden tiltakozás nélkül elterült az avarban.
Néhány pillanatra, mintha megállt volna az
idő...

Nem tudom, miért, de lelki szemeim előtt
megjelent egy kép:
talán most oltották ki egy keresztyén életét,
talán fejét vették egy bizonyágtevőnek,
Jézus nevéért.

Tudom, hogy e két dolog annyira távol van
egymástól,
és csak bennem kapcsolódott össze
érthetetlen módon...

Az a nyugalom, amit a levél aláhullását
figyelve éreztem,

tükrözte számomra a - lelkemben mártírnak
látott -

hitbeli pályáját alázattal befejező hívő ember
lelkületét.

Mennyei Atyánk megjutalmazza igaz szolgálát,
a mindvégig rendíthetetlenül kitartó
hűségeseket.

E földi élet elvesztése Jézusért - reményteljes
ígéretnek beteljesedése.

Fájdalmas, csendes megérkezés, de az
örökkévalóság kapuján túl,
angyali seregek énekelnek a hófehérbe
öltözött megváltottakkal,
miközben szemtől-szembe állhatnak szeretett
Urukkal...

A CSEND KAPUJÁBAN

Madárhanggal hímzett köntösbe bújt a
hajnal,
kontyba tűzte napsugárból font tincseit,
majd puha-pihe párnáját gondosan
elegyengetve,
megelégedett mosollyal búcsúzott az éj
lámpásaitól,
s pissenés nélkül suhant át a még
szunnyadó világ felett.
Egyszerre ébredtünk, ő és én.
Most sarkig tárja a csend kapuját az ég felé,
én pedig a szívemet nyitom meg az élő Isten
előtt,
aki Lelke által őrt áll felettem szüntelen.

FIGYELJETEK!

Miféle smaragd tünemény szüremlik
az áttetsző faleveleken,
szikrázva szárítva az esőcseppeket,
mint ahogy a kegyelem letörli
gyűrött lelkem könnyeit!?

Micsoda mennyei fény gazdagítja
e szegénységben tékozló világot,
pedig arcát fordítja a sötétségnek,
és hátát az Élet forrásának!?

Ébredjetek!

Figyeljetek!

Vigyázzatok!

Az égen angyalhírnök száguld,
Isten követe ő, súlyos üzenettel!

MEDDŐ PILLANATOK

Zihál a csend, vajúdik a szikrázó reggel.
Forró lehelettel sóhajtanak az epedő
szív-barázdák.
Valami szokatlan, tikkasztó homály ül lelkem
göröngyein,
s hallgatagon feszül felettem az ég kékje is.
Majd kecses ívű szárnyalások villannak a
fényben,
és kottázhatatlan, boldog dalok röppennek
felém,
kizökkentve a meddő pillanatok szorításából.

ELSZÁLLÓ EMLÉKEK

Mint korhadó fa kérgéből feltörő,
halk, hűvös, mohaillatú sóhajtás,
úgy szárnyalnak fel a magasba,
szivárvány hajlatán
az ezernyi ránc mélyén rejtőzködő,
súlyos emlékek.
Távolba tekintő szempár kíséri ívüket.
Már minden más, már minden szép,
most már minden könnyű.
Lassan... kapu nyílik a csillagokon túl...

KEVÉLYSÉG

Magas fává növekszik a gőg,
törzsét vastagítja, selyemövvel ékesíti.
Ám az Élet szele letördeli a hiú ágakat.
Metsző éllel besurran a megkeményedett,
férgek rágta kéreg alá,
és szálkásra csupaszítja a kevély évgyűrűket.

MERT AZ IGE, BIZONY KÜZD!

Jeges szél mart arcomba, konok, fekete
taláros madarak érkeztek sodrásával.
Szúrós szemeiket rám szegezve, kegyetlenül
belém vágták ormótlan csőrüket.
Nem szűntek meg károgni rekedt,
kottázhatatlan, hazug vád-dalukat,
s láthatatlan terhekkal zsibbadtra
görnyesztették hátamat.
Szárnyaikat szélesre kiterjesztve eltakarták
előlem a napot,
hogy fénytelen bolyongássá nyomorítsák
utamat,
s végül leterítve, csontig letépjék húsomat.

De nem aludt ki lelkemben a régen
meggyújtott tűz,
nem lohadt le szívemben az olthatatlan láng,
és hirtelen egy kiapadhatatlan erő tört fel
bensőm mélyéről,

hogy az Élet Beszédével elűzzem a sötétség
árnyait.

Mert az Ige, bizony küzd, sziklát zúz és
harcol, ezért

tekintetem az ég felé fordítva, segítségül
hívtam a menny Istenét.

Szavakká formáltam összetört emlékeim
fájdalmas kristálykönnyeit,
s kiöntve repedezett fohászaimat, bekötözte
sebeimet a Kegyelem.

Ahogy a világosságok Atyjától rám áradt a
gyógyító irgalom,
beragyogta utamat az Igazság célig vezető
fénye,

és az Ige elől menekülő kárhozat-madarak
helyén

hófehér gyolcs terült vállamra, ráírva:
örökre az Úrnak szenteltetett!

KEGYELMI SUGARAK

Itt állok lelkem kapujában,
és csendesen olvasgatom
a falra írt üzeneteket.
Ezután bezárok ajtót, ablakot,
hogy ne zavarjon nesz vagy zörej,
s szívemmel az Úr szívéig érjek,
hogy szeretethullámai átmossák bensőmet,
majd kegyelmének sugarai
bevilágítsanak az elfeledett zugokba,
s tengerként hömpölyögjön át rajtam
az a szelíd irgalom,
ami a példázatbeli samaritánust
tettekre indította.
Igazságban járni annyi, mint
Jézus minden tulajdonságával felruházva
betölteni a szeretet törvényét.

MICSODA TÉKOZLÁS...

Micsoda tékozlás
ebben a sötét csuklyában
mantrázó világban
elkerülni a napfelkelte fényeit,
milyen ostobaság
a megbüdösödött,
zavaros vizek mellé telepedni
a kristálytisza források helyett!
Ó, hát nyíljanak fel a szemek,
és halljanak már a fülek,
táruljanak a szívek
míg kitárva a menny:
Isten Fiának irgalma
kegyelmi zuhatagként árad,
hogyan megfürödjünk benne!
Micsoda tékozlás,
milyen ostobaság,
mekkora felelőtlenség
háttal fordítani az Igazságnak!

VIGASZTALÁS

Ibolyaszín hajnal ül a hallgatag fákon,
csendesen suttogja el milliónyi csodáját a
térden állóknak.

Az ég közepén tündöklő, karmazsin felhő,
mint mennyből nyíló ajtó, ontja rám
a vigasztalás kiapadhatatlan zuhatagjait.

Az Istent őszinte szívvel keresők meríthetnek
belőle.

Amikor a búskomor szürkesség újra
összezárul felettem,
lelkemben már kivirágzott a pusztá,
és háladalok szárnyalnak a bensőmbbe rejtett
kincsek közül.

SZÍVÜNK EGYÜTT SZÁRNYAL

Bársonyos nárciszok virulnak arcodon,
szempilládon reményteli jövő pihen,
mosolyognak tekintetedben a napsugarak.

Jácint illatú tavasz borul fölénk,
vadvirágot hímez lábunk alá a rét,
s csalogánydal ölelésében lépünk közös útra.

Kezünk összeért, ahol ösvényeink
találkoztak,
lelkünk egybeolvadt egy csoda rejtekében,
s szívünk együtt szárnyal az égi fények felé.

A CSILLAGOKON TÚL...

Szomorkás felhő suhan át virrasztó homlokod
felett,
elsodorva az arcodon tébláboló régi
emlékeket...
fáradt mosolyod riadtan bújik meg száz
szegletében,
és dalodban elhalkulnak a harsány örömök...
Szemed tükrében még szikrázik a csillagok
fénye,
de pilláidra már lassan ereszkedik a halvány
holdsugár,
és messze tovasuhanó, vágyakozó
gondolataid
az éjszaka csendjén túlra szárnyalnak,
ahol nincs több könny, fájdalom és sóhaj,
hanem Örökkévaló Atyánk oltalmában
énekel és ujjong megváltott lelked:
reménységed beteljesül.

A FÉLELEM FOGLYÁNAK

Félelmekkel átszőtt, poros, pókhálós homály
gyötör,
szorongásaid minden kanyarnál
feltartóztatnak,
mint keselyű szemű útonálló.
Letépnék köntösöd, marnák húsozat,
ízekre szednék minden csontodat,
hogy végül elnyeljen a zubogó téboly.

Nézz fel oda, ahol tiszta fényt látsz derengeni
e nyirkos barlang sötét, denevér lakta falán,
és ne hagyd, hogy megvakuljanak szemeid!
Csak a fény felé nézz, s lépj előre!
Feléd nyújtom karjaim, jöjj, add a kezed!
Kiemellek ebből az undok,
halálszagú, hazug lidércből!
Ne félj! Én, az Élet Ura vagyok itt veled!
Lásd: elröppentek a keselyűk!

TÜZEK LOBBANNAK

Bíbor-arany örömök szökkennek viaszos
fogságukból
az ébredő napsugarakban,
örvénylik a szabadon szárnyaló madárdal.

Megkérgesedett szíveken kopogtat a remény.

Eddig, szinte fájt a szürkeség,
sírt, jajgatott vállamon a ködös borongás.
De most szent tüzek lobbannak fel lelkem
ablakában,
lángjai izzanak, perzselnek,
mert vakító, villám színeket látok a kékben
tündökölni,
s rejtett, belső vágyak kelnek fel,
hogy a végső, nagy ajtónyitás előtt
kiseperjék házamat
az Egekből Érkező előtt.

MAGVETÉS

Csak hintem az igemagokat,
s tova szállnak a mennyei szél szárnyain,
melyről nem tudjuk, honnan jön és hová
megy.

Szív-földbe hullanak, s annak gondjaira
bízom,
akiből az Élet sarjad.

Felszabadultan megyek tovább, nem aggódva
a mélyben történő csodákért.

Tarisznyám új magokkal telik,
s már az üres barázdáknál járok.

Két kézzel szórom ezeket is,
míg ragyog rám a Kegyelem áldott napja.

Egyszer, talán megláthatom a szárba
szökkent sorokat,
melyeket majd örömkönnyekkel öntözök meg.

A vetés nem az enyém, én csak szolga vagyok.

A magokat sem én válogatom össze, úgy
kapom őket.

FORRÁSNÁL

A háborgó események feszült sodrásában
áhítattal iszom éltető csended hús
forráscseppjeit,
mert a zajos, aszály sújtotta iramban
kicserepesedett szám
alig képes szavakká formálni a lüktető
gondolatokat.

Elvesznék ebben a tékozló rohanásban,
ha nem vezetnél kézen fogva, át a pusztán,
a füves rétek mellett felfakadó forrásokhoz.

ADVENTI ÜZENET

Mi ez az ámulatba ejtő adventi derengés?
Fénylő csillag születik az éjszaka peremén,
sugarai felszökkennek a hajnal homályában,
hogyan üzenetet vigyenek a sötétségben
veszteglő világnak.

Nézd: a Kegyelem, szelek szárnyán suhan,
és szeretetével hívja, vonja pásztortüzéhez
az aszott szívű, bűn-láncokban tántorgókat.

Parazsának szikrájává kell válnunk,
hogyan messziről is megláthassák
az aszály göröngyein zarándoklók,
s közel érve, megmelegedjenek lángjainál
a rideg pusztában átfagyott bujdosók!

Ó, ha tudnánk, milyen őrjítő érzés,
mikor a rongyok rojtjai közt csontig hatol a
hideg,
ha hallottuk volna már a vánszorgók elhaló
jajszavát,
és a nyomorúság sovány kenyerén tengődők
könnyes kérdéseket ziháló sóhaját,
akkor parázsból kipattanó szikraként
akarnánk
felgyújtani a szívüket,
hogyan az Igaz Pásztor tűzénél leolvadjanak
a lelkeket szorító láncok.

TŰZ A SZÓ!

Mint lobogó pásztortűz méhében fogant,
s az éjszaka sötétjébe kilépő láng,
úgy világít a SZÓ a kietlen pusztákon át:
Figyeljete! Készüljete! Vigyázzatok!

SZÍVEM ZSOLTÁRA

Te vagy legfőbb jóm, egyedül benned
gyönyörködöm!

Nem akarok én már semmi mást, csak arcra
borulni lábaid előtt,
és méltatlanságom ellenére, megérinteni
ruhád szegélyét.

Irgalmas Uram, kegyelmed védelmező
palástként terül rám,
mert megkönyörültél rajtam - véreddel
megváltott szolgád vagyok.

Vágylak látni szüntelen, hallani hangodat,
szavaidat szívembe rejtve
érezni szent, féltő szeretetedet, mely bűnt
emésztő, de lelkemet éltető tűz!

Követni akarlak, szorosan a nyomodban
járva, felvéve naponként a keresztet,
nem panaszkodva küzdelmek, próbák vagy
más háborgatások miatt,

hanem alázatosan és hűséggel
megcselekedni tökéletes akaratodat,
hogy kedved találhasd bennem, és egyre
inkább hozzád váljak hasonlóvá!
Te vagy a szőlőtő, s én szőlővessző, mi
belőled él! Ámen!

KOLDUSKÉNT ÉRKEZTEM

Megriadt lélekkel, szívemben füstölgő
parázzsal,
koldusként érkeztem.

Tátongó, tágas kapuk, szédítő, széles utak,
tarka tömeg karneváli tülekedése, amiből
jövök.

Az igazság vad keresésében, a valóság lázas
kutatásában,
álcázott csapdák vártak mohón, hogy törbe
csaljanak.

De az ÚTON megmaradni, maga az élet,
vigyázó szemeket szegezve a célra, mindent
megér:

elhagyni a tömjénfüstös sokadalmat,
és a fanyar gyümölcsök tömött kosarát.
Semmim sincs. De gazdag vagyok mégis,
mert mennyei kincsek örökösévé tett az a
Király,

aki szolgálni érkezett, hogy végig vezessen
az ÚTON.

ŐRKÖDSZ FELETTEM

Lelkem összerezzen gyűrődéseiből
felröppennek a megnémult gondolatok,
szabad szárnyalással ívelve
irgalmad gyógyító végtelenjén,
s a szívembe zárt, összetépett érzések
ellobbannak igazságod lángjaiban.
Örökkévaló hűséggel örködsz felettem,
ó, szentek Királya: féltő szereteted emésztő
tűz.

PUSZTÁK MAGÁNYOS VÁNDORA...

Puszták magányos vándora,
ki dacolsz az elsőprő széllel,
harcolsz tomboló fergeteggel,
megvetve lábad
szíved rendíthetetlen kőszikláján,
megacélozva akaratodat
a végsőkig kitartásra,
odatartva mindkét arcodat
az oldalról kapott ütéseknek,
mindig legyen tarsolyodban olaj és bor,
kimosni sebét a melletted elesőknek,
megtört kenyér az éhezőknek,
friss forrásvíz szomjazóknak,
szádból sose fogyjon ki a vigasztalás,
az intés és a helyén mondott Ige,
járd az igazság ösvényét lankadatlan,
nem törődve a kiszögellő éles kövekkel,
sem a fejedre tűző gyilkos hőséggel,
a lépteid mellé tekeredő kígyókkal,

vagy a távlatokat elsötétítő viharral!

A tiszta szívűek célba érnek mind!

ELJEGYEZTETLEK MAGAMNAK ÖRÖKRE

Lelkünk összeölelkezett abban az ős

szeretetlángban,

amely a menny kitárulkozásával áradt ránk,

egybeolvasztva szívünket,

s azóta összefonódott kézzel járunk egy

életen át,

elválaszthatatlanul.

EGEK KÁRPITJÁRA HASÍTOTT ÜZENET

Egek kárpitjára hasított, szavak nélküli
fájdalom,
horizonton vérző napfelkelte néma
sóhajtása...

Egymásnak feszülő erők hadakoznak
a galaxisokon átpréselt időkön,
és az Isten képmására teremtetten embernek
dönteni kell
igazság és hazugság, élet és halál között.

Büszke vággyal folytatja eleve vesztesre ítélt
harcát,
engedve az ősi kígyó ámításának, vagy
beismerve bukását,
megadja magát: hisz az Atya által ígért
egyedüli Szabadítóban,
vagy fejét az ördög halálos rabigájába hajtja
vissza.

Egek kárpitjára hasított, szavak nélküli
fájdalom töri át

az univerzum végtelen szféráit, s a hajnalban
vöröslő,
háborús dimenziókon még rést üthet a
kegyelem.

Itt nincsenek fényévek, csak az összetört,
megszaggatott szívek
bűnbánó vallástétele lépheti át e láthatatlan,
gigantikus távolságokat,
mert az Úr keze nem rövidült meg: csak
vétkeink választhatnak el Tőle.

Ma még vár a féltőn szerető, szövetségét
megtartó, hűséges Isten.

A TITKOS SZOBA CSENDEN ELTÖLTÖTT PERCEI (Őszinte kitárulkozás)

Csak ámulok, nagyságodat szemlélve,
Istenem!
Csodálom hatalmas szavaddal megteremtett
világodat,
az összefüggéseket, a szépséget és a
jogrendet,
mert minden a Te nagyszerűségedet hirdeti.
Szívem csordultig telik Veled, és nem akarom
elengedni a pillanatot,
míg meg nem áldasz, hogy láthassak még
többet belőled, Uram!
Lenyűgöz szent és tökéletes lényed,
kikezddhetetlen,
mindenek felett álló igazságod, örökkévaló
atyai szereteted,
és kiérdemelhetetlen, mégis rám árasztott
kegyelmed!
A titkos szoba csendben eltöltött percei ezek,

amikor gyönyörködöm Benned és éltető
beszédedben,
mint ahogy a menyasszony örül
vőlegényének.

Nincs elég szó, imádság, és sosem teljes
a cselekedetekben megmutatkozó, alázatos
szolgálat,
amivel kifejezhetném hódolatomat,
megmutathatnám
ragaszkodásomat, és felmagasztalhatnám
nevedet!

Hányszor tettem már ígéretet, mégis oly
szegényes,
oly hiányos felajánlásom, engedelmességem,
és csak pironkodni tudok előtted,
megköszönve,
hogy még mindig hordozol, elviselsz és
eltűrsz
szerelmes Fiadért, Jézusért, akire nézve újra
és újra megbocsátasz,
így az Ő nevében esdeklek Hozzád:

Tarts meg engem, Istenem, mert csak
Benned bízom egyedül!
Hűséggel akarok Veled járni utadon
mindvégig,
életemmel megmutatva, hogy hozzád
tartozom,
szüntelen megemlékezve felfoghatatlan
jóságodról!
Ámen!

AMIKOR MEGÁLL AZ IDŐ

Leveszem a nehéz óraláncot,
becsukom az ódon faajtót,
majd lehunyom fáradt szemeimet...
Ekkor, mintha sűrű ködfátyolból lépne elő,
könnyed szárnyalással suhan körém a csend,
s megállítja az időt...

Nincs óraketyegés, nincs már forgatag,
senki nem siettet, nem kell kapkodni,
megfelelni,
nem nyomja mázsás súly a vállaimat,
és az elkésett tennivalók gondja sem űz...

Dalok rezdülnek a lelkemből, mélyen,
mennyei kéz érinti szívem belsejét,
és addig simítja, tapasztja, gyógyítgatja,
míg ebben az áldott nyugalomban
szellem egyesül Szellemmel.

Az imádság áhítatos perceiben,
ahol nem fojt meg zaj és rohanás,
a napnál tündöklőbben ragyogva néz rám
a szelíd és kegyelmes Krisztus arc.

2. rész: ISTEN TEREMTETT VILÁGA

„Mily számtalanok a te műveid, Uram!
Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a
föld a te gazdagságoddal.” Zsoltárok 104:24.

HA MEGKÉRDEZNÉM...

Ha megkérdezném a gyenge hóvirágot,
honnán vesz erőt áttörni földet és havat,
ha kifaggatnám a fecskét, a gólyát,
miért indulnak hosszú vándorútjukra,
s ki vezeti vissza őket kedves fészükre,
ha megérteném a rügyfakadás csodáját,
s láthatnám a szorosan zárt virágszirmok
lenyűgöző, lassú kibomlását,
ha megfejthetném a hópelyhek szerkezetét,
és lassan énekelné fülembé dalait a szél,
ámulattal hajtanék térdet s fejet előtted,
ó szentek dicsőséges Királya,
mert a Te szavadra állt elő a világmindenség.
Teljes szívemből hódolok előtted,
nincs rá szó, ami kifejezhetné
bölcsségedet!

LEGYEN HITETEK ISTENBEN!

Itt van!

Letagadhatatlanul érezteti jelenlétét.

Látjuk, beszippantjuk, lehunyt szemmel is
gyönyörködünk benne.

Megérkezett!

Színek, hangok, fény és meleg,
pezsgő lüktetés és megújult erő.

Körülvesz!

Friss örömet fest arcunkra a napsugár.

Micsoda teremtmény erő hozza mozgásba
az évszakok váltakozását!

Micsoda hatalom és bölcsesség
bomlik ki a rügyfakadásban!

Lenyűgöző csodák minden tavaszban!

Legyen hitetek Istenben!

ISTEN CSODÁLATOS VILÁGA

Megfigyelted már a megkövült,
ásványcsíkokkal barázdált,
simára csiszolt folyami kavicsot?
Láttál már szél formálta sziklát, vízmosást?
Micsoda hatalmas erők működtek ott,
az időtlenség forгатagában!?!

NAPSUGARAK

A felkelő nap ragyogása mindent beborít.
Aranyló palástként terül rám Isten jelenléte.
Világosságot hoz és életet.
Csodálatos kegyelme felfoghatatlan...

A KEZDET

Valamit keresek az idő horizontján,
talán egy aprócska pont már csupán,
ahol egyszer sárgás fénnel meghasadt az
ég,
és békeüzenet szállt a csillagok útján
Istentől emberig.

SUGARAK

Egedet fürkésző szemeimben
strázsát áll a lenyugvó nap fénye,
s milliónyi sugárnyalábja,
mintha kegyelmed szétterülő palástját
festeré fel előttem.
Igéd öröködik felettem.

FÉNYSZITÁLÁS

Arcomat az ég felé fordítva,
áldott világosságban tisztul lelkem,
szemem tükrét mossák a sugarak...
Leheletnyi fátyol mögött ébred a madárdal,
hajnali derengésben fényt szítál a nap.
Szózat támad a mennyben - titkok
bontakoznak.

ÚTON-ÚTFÉLEN

Te hímezted tarkára a messze nyúló réteket,
a katángot kékbe öltöztetted,
s aranyba az érett kalászatokat.
Hatalmad karjain szárnyalnak a sasok,
a puszta is Benned örül,
mert gondod van ki nem apadó,
frissítő forrásaira!

TÁGAS MEZŐK

Köszönöm Uram, a vadvirágos, tágas
mezőket,
a magasba törő, kék hegyeket!
Szereteted rajzolta sárgára
a széles napraforgótáblákat,
vidám zöldre a rigófütyös ligeteket!
Jóságodról suttog a nádas, zeng az erdő,
a kacagó napsugarak is Neked örvendeznek
a kék végtelenben...

NYÁRUTÓ

A szél könnyű suhintással csipkézi
a nyár végi felhők rojtjait,
gyülekező fecskék készülődnek útjukra
e hosszú, széles lepel díszletei alatt.
Friss madárnyomok az ég barázdáin...

LÁTHATATLAN TITKOK

Mire gondolsz, ha felnézel az égre?
Csillagvilágok mögött sejtess-e titkokat,
melyeket a mindenség Ura rejtett el
a kíváncsiskodó emberi szemek elől,
hogyan csak a hit fényénél találkozhas velük...

CSILLAGFÉNYBEN

Tücsökszótól zengő nyári estén,
csillagfénnel hímzett ösvény mentén,
holdsugárból szövi álmát a csend,
fülemüle zizzen, halk dala cseng,
lelkemen ámuló gondolat suhan át,
nézem a teremtés ezernyi csodáját,
s vágyakozó szívem meghajlik
a világosságok Atyja előtt.

ELMOSOTT ASZÁLY

Elszáradt, augusztusi avarból éledve,
ujjonganak az erdők, a ligetek,
tapsolnak a fák és térdet hajt a rét!
Hálával telt szívvel zengnek hűségéről
az elmosott aszály göröngyei felett, míg
a záportól ázott mezőről felszálló pára
összegyűjti az ég lehullott örömkönnyeit.
Milyen jó vagy, Uram!

ŐSZI SZELLŐTÁNC

Mintha Csipkerózsika tiszta álmát festené a
hajnal,
úgy találkoznak az ibolyakék, a fehér és
rózsaszín felhők,
majd összeölelkeznek az ég harmatot hintő,
sarkig kitárt, fénylő kapujában, a felkelő nap

udvarából érkező,
kócosan lobogó, táncos kedvű szellőkkel.
Sárga avarszőnyeg fogadja lépteiket.

HAJNALPÍR

Mint ünneplő sokaság elé lépő
menyasszonyét,
úgy borítja el a hajnal arcát a pír,
amikor az ég széles ajtaját kitarva,
rózsaszín felhőkoszorúval a fején
megmutatja szépségét a világnak.
Elhalványulnak láttán a csillagok,
ahogy aranyhímzéses napsugarak terülnek
vállára,
madárdal köszönti érkezését,
s még a szél is elcsendesedik ámulatában,
amikor a világosság a hegycsúcsokra hajlik.

AZ ÉLET VILÁGOSSÁGA

Álmosan pislog az ég,
le- lehunyja lilára festett szemét,
érzi, hogy az idő elérkezett.
A fény ellenállhatatlanul utat tör,
és életet szól a sötét, alvó világba.
Beragyogja a horizont korlátait,
aranyba öltöztet hegyet, völgyet, mezőt.
Sugari könnyed táncot járnak a vízen,
besurrannak az ablakon, réseken,
elsimítják az álmok kavicsos ösvényét...
A sötétség megadja magát,
mert a fény lüktető életet hordoz.
Jézus Krisztus az élet világossága.

FELKEL A NAP

Hűvös szelek riadóztatnak,
nyargalva gyűjtik össze erőiket,
de az ég tornácán pompázik a fény.
Szürke felhők osonnak ólmosan,
frontvonalba tömörülve a horizonton,
ám a hajnalhasadás sugarai
legyőzhetetlenek.
Susogó falevelek közt szökken,
csobogó víz tükrén csillámlik,
ragyogó kék égen, királyi díszben
felkel a nap.

MILYEN KÖZEL VAN HOZZÁNK AZ ISTEN!

Madarak röpte hasítja a parázsló, hajnali
égboltot,
a szabadság szárnyaló ívét fürkészem...
Festői pillanatok!
Minden reggel új dalok csendülnek, a
Teremtőt dicsérve,
míg a felkelő nap izzó sugaraival is üzenő,
megújuló kegyelem
átmelegíti a csendre időt nem sajnáló,
várakozó szíveket.
Az önfeledt trillák hallatán s az Úr jóságát
érezve,
kisimulnak a gondok ráncolta, fáradt
homlokok,
üde mosolyok szökkennek fel a szempillák
árnyékából,
és imádságok szabadulnak fel a görnyedő
lelkek mélyéről.

Milyen közel van hozzánk az Isten! Benne
élünk és mozgunk...
Emeljük fel hozzá tekintetünket!

PARÁZSLÓ HAJNAL

Parázsló hajnali fények szökkennek
az álmos ég szérűjén,
s az őszülő felhőkazlak
kissé nyitott spalettáján át
ámulatba ejt az arany sugárözön.
Éppen ébredszik a táj...
Körül öleli lelkemet a tiszta ragyogás,
friss virágok nyílnak szívem kertjében.

MESEBELI ÉGBOLT

Mesebeli álomként tündököl az ég,
rózsaszín hajnallal búcsúzik a nyár.
Fecskék röpte szántja a távoli tengerpartok
páráját.
Lángba borult felhőkkel tör elő a napfény,
ahogy az őszi szélben átküzdi magát sok
búcsúzó sugár,
de a szürke felhőboglyák begyűjtetnek...
Ihletett pillanatok szárnyalnak
a csendesen záporozó esőcseppek fölé.

ŐSZ

Záporozó őszi suhanás,
sárga falevelek táncolnak a barnákkal,
strázsát áll az erdő.
Fűzhajat fésül a szél,
s a madárcák bús dalokat kottáznak
a kopaszodó ágakon.

TÜZEK

Pásztortüzek parazsánál őrööm a látást,
melyek a lángok fényében lobogtak szemem
előtt,
és sehogy sem akarok beletörődni
a távolabb kialudt tüzek helyén feketéllő
korom,
és élettelen, szürke hamu halálszagú képébe!

SUGÁRÜZENET

Hajnal bölcsőjében, nyújtózkodó sugár ébred,
s az élet üzenetét hozza a földre a fény
szülötte.

Új nap, új lehetőség, új döntés.

Válaszd az életet, válaszd az áldást!

PIRKAD

A hajnal arany tornácán lépkednek az első
napsugarak,
mosolyogva könnyököl párkányára a pirkadat.
Gyapjas függönye mögé húzódik az éj,
csendesen visszavonul sötét magányába.
Halk madárfütty trilláival, pára száll az ég
felé...

ILYEN AZ ŐSZ

Vártam, hogy a nap ma reggel is rám
nevessen,
hosszú sugárkévéit érelve az aranyló
égmezőn,
de a lassan ocsúdó reggel sűrű felleget
horgolt.
Még a falevelek is mozdulatlanul lógnak
megadva magukat, e néma várakozásban
lassan eleredő, csendes esőnek.

Máshol járnak most a színek,
máshol hangzanak trillák, dallamok,
de a nedves, sárgásbarna ruhában tébláboló
ősz,
kosarában piros almát, illatos szőlőt, diót
rejteget.
Az érett titkok, néha sűrű ködből
bontakoznak ki.

ÁMULAT

Megfejtethed-e az őszi szellők ágas-bogas
körtáncát,
s megértheted-e valaha a költöző madarak
útjait?
Honnan indul a fény, mely az univerzumot
áthasítva,
végül megpihen és visszatükröződik a
szemedben,
távoli galaxisok lüktető csodáját felfoghatja-e

értelmed?

Lekottázhatod a hegyről futó patakcsobogás
játékos dalát,

s a hulló falevelek zizzenésére rádobban-e
szíved?

Felkelti-e a vágyat lelkedben az éji csillagok
sziporkázása,

mennyei Atyád otthona felé?

SZEPTEMBER

Feszesen duzzadnak az ég vitorlái,
tivornyázó, vad szelek süvöltenek
a horizont rései közt.

A fészkek üresen állnak, a fák vaskos kérge
alatt

ágyukat készítik elő az álmos bogarak.

Szomorúan hajladozik az őszülő fűz,
pirulva néz rozsdásodó ruhájára a
vadgesztenye,

együtt érzően hallgatva a letört platánágak
sóhaját.

A rendelt idő elérkezett.

Pirosló alma, aranysárga körte és illatos szőlő
dacol a kócosan nyargaló szellőkkel,
míg megküzdenek a természet erői.

Visszavonul a nyár, kitűzi sárgás lobogóját az
ősz,

és átrendezi a színárnyalatokat.

Könnyű fátylát leveti, sűrű szőttesbe
burkolózik

a szeptember.

ŐSZI BORONGÁSBAN

Őszi illat ül a sárguló lombokon,
a mezőt ezüstös harmat borítja.

Távoli napfény vigasztal
a korai borongásban, míg
falevelek hullanak mellettem.

Laposan simulnak a napsugarak
a fakón ébredő tájra,
de a vidáman kibukkanó kék ég
napi örömöket sejtet.
Jó reménységgel indulok hát én is.

AMIKOR MEGJELENIK A FÉNY

Szél cibálta köpönyegben kúszik
az a szürke felhő egyre feljebb és feljebb,
nagy sereget gyűjt maga köré,
hogyan kitűzze győztes lobogóját
a feszültséggel teli atmoszférában.
Azonban megérkezik a sugárzó hajnal
előhírnöke,
aranyba és rózsaszínbe borítva a dermedt
várost,
majd dicsőségesen felemelkedve,
széles, uralkodói palástjában megjelenik a
fény.

Mosolya megeleveníti a mozdulatlanságban
várakozókat.

HALLANI VÉLEM HANGODAT...

Hallani vélem hangodat,
ahogy az eső lágyan permetez,
és a szél átsuhan a fák közt,
patakcsobogás vagy erdő zúgása,
jöttödet jelzi, jó Atyám.
Ha felmorajlik ólom fellegeidből
a felbőszült vihar,
vakító villámok fényével
itt jársz köztünk, Uram.
De legjobban azt szeretem,
mikor a szívemre beszélsz szelíden,
és kijelented Igéd mélységes titkait,
mert csordultig telik szívem,
ahogy hallgatom lelkem átformáló
igazságod zuhatagjait.
Követlek az úton.

FAKÓ ARCCAL KELT MA FEL A NAP...

Fakó arccal kelt ma fel a nap.

Hamuszín fuvallatok rémisztették talán,
pergamen palástú szelek ijesztették el
nyájas mosolyát...

De mi tudjuk, hogy időtlen időkben,
ott, ahol a fények születnek,
sohasem szűnik a ragyogás!

„Mit szem nem látott, fül nem hallott,
ember szíve meg sem gondolt,
amit Isten készített az Őt szeretőknek.”

Mint bársonyos szirmokon pihenő, virágos
álmok,

éledő szívek rejtekéből
szárnyat bontanak a remények.

A FÉNY DALA

Az ég ablakán még csak résnyire tárt
spalettákon
titkon szöknek át a karcsú fények,
hogy a legfinomabb arany sugarakból
szőjenek fátylat.
Szárnyat bont a hajnal, s lehelet könnyű
ragyogásával
karjaira öleli ezt a bús, fájó, didergő világot,
megrezegtetve az egész törékeny bolygó
sérült atmoszféráját azzal a dallal,
ami a Teremtő szavára előállt univerzum
galaktikus útjait bezengte az idők kezdetén.
„És lőn világosság.”

KARMAZSIN ÉGBOLT

Az első napsugarak bölcsőjében
zsenge álmok nyújtóznak,
harmatos fény szüremlik át
a felgyulladt felhőboglyák közt.
Madarak könnyű szárnyalásában
emelkednek egyre magasabbra
a szívemből kipattant szikrák,
lángra lobbantva a lekottázhatatlan
dallamokkal suhanó, ébredő szellőket
a végtelen, karmazsin boltozaton,
magukkal sodorva, emelve lelkem sóhaját...
Milyen közel a menny!

HAJNALI FÉNYEK

Sűrű, fénylő felhőzuhatag...
Féligazságok aláhullása,
harmatot sóhajt a vérző horizont...
Nyílegyenes sugarak szorításában
hajlanak meg büszke veszedelmek,
míg új hajnal lép elő a homályból.
Lélek tükrét átmosó kinyilatkoztatás
- világosság gyullad szívemben.

BÚCSÚZNAK A FÁK...

Ereikben lelassult az élet,
nincs lüktetés a szilaj rostokban,
csak gyenge, halk sóhajtása zizzen
a lehulló leveleknek...

AMIRE EGY FALEVÉL TANÍTHAT

Zöld lomb smaragdában megbúvó,
szégyenlős, elsárgult levél...

Nem rejtőzhet többé, ideje érkezett.
Méltóságteljes, lassú aláhullását szememmel
követem...

Csendesen indult útjára, s hangtalanul ér
véget...

Pedig mennyi csoda, mily nagyszerűség
lüktetett

ebben az egyetlen, egyszerű falevélben!

Nemrég még az ágas-bogas koronában
díszlett feszesen,

most alázatos elmúlásával, önmaga
odaáldozásával

része lesz a további életek sarjadásának.

ŐSZI SZÍNJÁTÉK

Milliónyi, mámorosan tüzes szikra szökken fel,
kiszabadult, vöröslő lánggal tündököl a horizont.
Fénysebességgel száguld felém a ragyogó sugárözön,
s a kék égen rózsaszín pamacsfelhők játszadoznak.
Néhány mozdulatlan pillanatig tart csak e tünemény,
mert sötét burkát ölt lehajtott fejére a magasság,
s elbújnak a könnyed, piros színek, szégyellősen.
Komor, súlyos, sötét, szakállas fellegek érkeznek,
nyomukban az őszi szél hűvös lehelete sajdítt.

ÉRINTÉS

Sárga mozdulatlanságban pihennek a fák,
az avar is hallgat lábaiknál.

Csak a járókelők lépteinek koppanása töri
meg a csendet,
és egy-egy dallamos madárfütty jelzi a
reggelt.

Sejtelmes, szürke homály úszik az égen,
igazi novemberi pillanatok.

Valami készül, meglebbenek a diófa még
megmaradt levelei.

Tompán puffan a földre hulló termés.

Az idő múlása a szellők sóhajával suhan
végig az ágak közt.

Hallgat a táj, de mégis érkezik valami távoli
üzenet

a szorosan egymásra torlódott felhők közül.

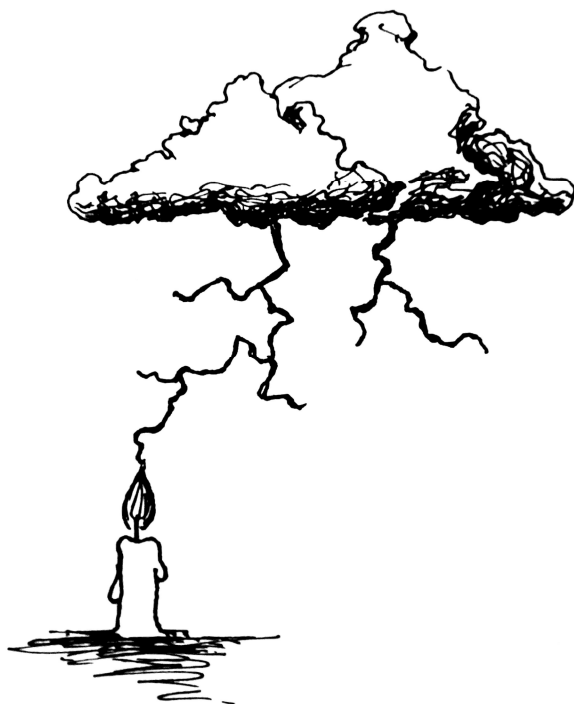
Új festménybe kezd a Teremtő ujja.

Piros, sárga, barna álmok röppennek a
magasba,

s mintha angyal szárnya érintené meg lelkem
ajtófélfáit.

Vajon mit hoz a korszakok felett őrködő
hírnök?

Vajon lesz, akik meghallja a vigyázó szavát?

CSENDES IMÁDSÁG

Az egész teremtet világ Neked hódol, Uram!
Dicsőségedet nem zárhatja magába sem idő,
sem tér.

Nagyobb vagy Te mindennél!

Hatalmad szavával alkottad az univerzumot,
páratlan szépséget és tökéletes rendet
formáltál.

Minden, amit eltervezel, egyedülálló, igen jó!
Uram, fenséges neved!

Az egész életem kevés ahhoz, hogy
elmondjam,
milyen dicsőséges vagy!

Amikor kezed munkájában gyönyörködöm,
és megilletődve csodálom erőd
megnyilvánulásait,
belátom, hogy még mindig nem ismerlek
eléggé.

A mindenség sem képes befogadni Téged,
mégis itt vagy mindenhol,
láthatlak abban, ami a láthatatlanból állt elő.

Megemlékezem, hogy porszemnyi életem
olyan, mint a pára,
és Te mégis szeretettel fordulsz hozzám,
jóságod kimondhatatlan, nincs senki hozzád
hasonló!

Szíved szívemig ér, megváltoztat és hozzád
vonz.

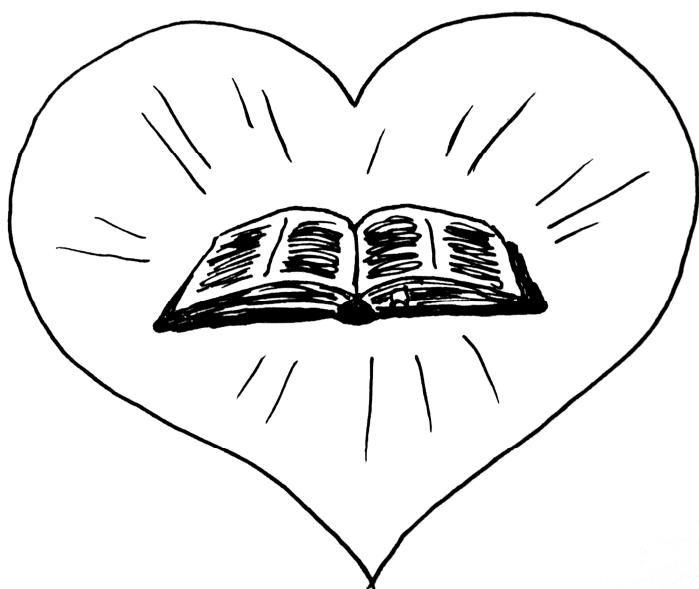
Szent vagy, tiszta és bűngyűlölő!

Az öröm, ami lényedből rám árad,
boldoggá tesz, és megerősíti hitemet Benned.
Tökéletes, rendíthetetlen kőszikla vagy,
Nálad biztonságban vagyok, megtartasz
minden időben.

Ha bajok vesznek körül, szárnyadra emelve
hordozol,
nyugalmat adsz még a veszélyben is.

Kedves tanításod felüdít, mint szarvast a hús
forrás,
álmélkodom titkaidon, amit kijelentesz.
Soha nem tudok betelni igazságaiddal!
Gondolataid nem emberi gondolatok,
szentséged tüze megemészt mindent, ami
nem méltó hozzád.

Örökkévaló beszédedet szívembe rejtem,
hogy ne vétkezzem ellened.
Istenfélelmet adtál lelkembe, elválasztottál,
hogy tisztaságban éljek előtted és
szolgáljalak.
Vezess, Uram, taníts, vigasztalj vagy dorgálj,
minden szó, ami Tőled jön, javamra válik!
Te vagy egyedül, nincs más Isten!
Szeretlek, Uram, Megváltóm! Ámen!

3. rész: SIRALMAIM

Mostanában - látva - kevesebbet sírok...
Inkább belül - titkon - s egyre többet
írok...

Talán szívem könnycseppjei betűkké
váltak?

Ezt mondja az Úr:

„Én, én vagyok vigasztalótok!” Ésaías 51:12.

SZÍNPAD VAGY VALÓS ÉLET?

A monológok gyakran kortünetről szólnak.
Máskor a szív belső titkairól. Néha szárazak,
borongósak, így monoton hangulatot
áraszthatnak. Ezért kevesebben kedvelik.
De nem minden rím nélküli vers monológ! Az
írók, költők, ebben a formában is a jó
megoldásokat keresik. A lehető legjobb utat!
Az egyetlen igaz utat! Azt, aki maga az ÚT!
Őszintén közreadják tépelődéseiket, nem
szégyellve kínzó vajúdásaikat.
Túláradó, szárnyaló örömeiket sem rejtik
véka alá, amikor drágakincsként találják meg
az éltető válaszokat, saját maguknak és a
környezetüknek feltett kérdésekre.

VALAMI MEGVÁLTOZOTT

(keresztmetszet)

Valami nagyon megváltozott!

Nem ilyenek voltunk.

Tekintetből, fél szavakból értettünk,
szívünk összedobbant a testvéri szívvel,
szomorkodtunk a másik bánatán,
és boldogok voltunk, ha a többiek örültek.

Lobogott a szeretet, lobogott a láng,
emberek gyűltek körénk melegedni,
mert köztünk meggyógyult a beteg,
vigasztalást kapott a gyászoló,
segítség érkezett a bajba jutottnak,
összefonódott a szó és a tett a szolgálatban.

Lépcsőfokok nélkül is elértük egymást.

Most minden fény, dal, zene és faragott szó
ellenére gyászt érzek,

kesernyés hamuillat terjeng,

a szemekben homály fedi a világosságot,

és nem repesnek a szívek testvérük láttán.
Valami hűvös fuvallat lengedez a nyáj felett,
és csak nézzük az akol korhadó gerendáit,
amin játszva beszabadulnak a vadak,
megszaggatva, tizedelve a megriadt juhokat.
Idegenek törnek be a lerontott kerítéseken,
idegen furulyaszóra nyírják az értékes, drága
gyapjat.

Szétszéledtek a terelők, és túlságosan távol
állnak egymástól

a hegyek tetején vigyázó őrzők.

Álljatok lábaitokra, és figyeljete a
sziklacsúcsok felé, mert a látók látnak,
és az őrzők érzik a veszélyt!

„Szádhoz a kürtöt!

Mint a sas, úgy jön az Úr házára!

Mert megszegették az én frigyemet,
és vétkeztek az én törvényem ellen!”

Hóseás 8:1.

LELKEK PUSZTÁJA

Amikor a szikkadt göröngyök
kicserepedett sóhajtása száll,
és vajúdik az apadó folyó,
ormótlan kavicsokat szülve,
perzselő nap hevétől rozsdás erdő
jajong görnyedve, félájultan,
mert tobzódik az aszály,
reszkető madárfiókák néma csőre
eped esőért a délibáb varázsában,
akkor mázsás terhek alatt roskadva
vonszolja magát az egyetlen, élő kúthoz
a poros csuhás, aggódó vándor,
mert rémulten hallja mindenfelől
az elgyötört, megszaggatott juhok
elhaló sírását.

Ameddig a szem ellát,
szikes, repedezett a talaj,
a távoli malom is gyászol,
üresen állnak polcai.

Se víz, se kenyér.

Se legelő, se furulyaszó.

Dermedt mozdulatlanságban hallgat
az összetört akol...

Az ég felé fordítom fáradt arcomat,
kibújva sötét csuklyámból,
és fohászkodom.

A kút tövében, egy száraz gyökérből
friss, zöld hajtás sarjad...

SASOK SIRALMAI

Kitépjem fakó, csapzott tollaim?
Leszakítsam öregedő, tompa karmaim?
Verjem kicsorbult csőrömet sziklához?

Mintha a szívemet ragadná meg
egy alattomos, glóriás erő,
mely angyali fehérben ólálkodik köztünk,
és karmazsin körmeivel markolja lelkünk,
hogy élettelen, reménytelen rabigába
hajtson...

Álarc nélküli, őszinte világot akarok,
ahol nincs szükség kegyes köntösökre,
sem kevély nyakakat díszítő hízelgésre!

Én még hiszek a képmutatás nélküli
szeretetben,
mert megismertem a színtiszta, hamisítatlan
Igazságot, ami szabaddá tesz!

Szoros az a kapu, és keskeny az az út,
Amely az életre visz.

JAJKIÁLTÁS

Belefáradtam már
a jogokat követelő szokásokba,
és az ember gyártotta,
büszke bölcseletekbe!
Szabályra új szabály,
itt egy kicsi, ott egy kicsi,
még az isteni Szóra hivatkozó
görcsös halászháló is lelkeket fojtogat,
és az igazság ruhájában feszít
az ágaskodó uralkodás!
Védelmi hálónak becézett,
befedezettségnek keresztelt
szigorú alárendeltség,
amiben a piramis csúcsáig,
a tekintélytisztelet zászlóját lobogtatva
lépkednek folyton a következő szintre!
Belefáradtam már
a minden fölött ellenőrzést gyakorolni akaró,
lenyomásban és kontroll alatt tartó

hurkokba, amik szorongást szülnek!
Szabadságra vágyik a lelkem!
Szabadságra, Krisztus szerelmében,
igazságában és szentségében,
az Ő pásztorlása alatti megelégedettségben,
az Atya oltalmában megnyugodva,
mert akit a Fiú megszabadít,
az valósággal szabad!

PUSZTAI NYÁJAK

Milyen korban élünk,
amikor bárány bárányra vicsorít,
hegyes fogakat növesztenek
hófehér bundájuk árnyékában,
és farkasüvöltésre változik
a szelíd bégetés?!

Milyen korban élünk,
amikor némely pásztor csak béres,
és ismeretlen furulyaszavától
messze elbolyong a kedves nyáj?!

Alszanak az őrzők és vakok a látók,
töviseken fennakadt kiáltástól,
szakadék mélyét felverő jajtól zeng a föld,
miközben oroszlán lopakodik
hunyorítva, egyre közelebb,
és a juhok riadtan szétszélednek...

Futnak, futnak, át a kietlen pusztákon,
át a csillagtalan éjszakán,
míg meghallják a csendes vizek mellett,

s pásztortűz fényénél éneklő,
őket hívogató ismerős hangot.

MEDDIG?

Meddig mondogatjátok még
pénzszagú prédikációitokat?
Meddig száll még a dicséret
öntömjénező füstje?
Meddig gyűjtitek még lelki
guillotine alá a lehajtott fejeket,
összekulcsolt kezeiket bilincsbe szorítva,
s meddig építitek még
az önigazságból összerakott trónt?
Meddig szélesítitek még
bíbor valláspalástotok szegélyét,
behódoltatva kicsiket-nagyokat,
birodalmatok határait
egyre messzebb terjesztve,

és meddig vonakodnak még
meghajolni büszke térdeitek?!

Az elűzött nyáj bégetése
az egekig hat, miközben
ordasok vicsorgó fogai
csattognak lesoványodott húsukon.

Ó, meddig még,
hogy Jézus dicső neve alatt
háborúk tombolnak,
megterheltek nyögnek,
magányosok sírnak,
félrevezetettek kétségbeesnek?

Mondjátok, hát meddig még,
hogy Krisztus Teste
darabokra szaggatja magát,
s fennen hirdeti
a siker és jólét evangéliumát?!

Szalmaillatú jászolban feküdt Isten Fia,

számárcsikón vonult be városába,
megmosta tanítványai poros lábát,
megalázva, elgyötörten, összetörve
és elhagyatva függött a kereszten
érted és értem a Szolga-Király.
Az Alfa és Omega.
Gyertek, térjünk vissza az Úrhoz!

DÍSZESEN ÉS MÉGIS KIFOSZTVÁ

Színesre festett, dohos düledék a kapu,
cifrára mázolt, mégis omladék a ház,
vaskos falak inognak a repedezett alapokon.
Bent kályha áll, ropogó tűz és meleg nélkül,
víztelen korsó az asztalon, só vár íztelenül,
üresek a porosodó kenyeres polcok.
Rémület suhan a kormos gyertyavégek közt,
kialudt, csonka fáklyák sötétlenek,
és hófehér báránybunda alól kivillanó
farkasfogak csattognak a félhomályban.

ELTIPORVA

Céltábla lettem, lelkembe fúródott a
kegyetlen dárda,
szívemen szélesre vágott sebek tátognak.
Kiapadhatatlan a hömpölygő, mély fájdalom,
amely tenger hullámaként árasztja el
szememet.

Mert mondd, hát mit vétettem?
Bántásom kinek a bensőjébe mart?
Felcseréltem-e hamisságra az igazságot,
büszkeség hiú homlokszíja torzítja-e fejemet?

Elutasítottam-e, ha tőlem valaki kért?
Nemtörődöm módon kikerültem a szenvedőt?
Hátat fordítottam-e betegágyon gyötrődőnek,
és sárba tapostam-e testvérem ékességét?

Mondd, te ismered-e szívem háborúságát?

Kérdezted egyszer is, miért ül lelken
ború?

Hordoztad-e együtt érezve, súlyos terhemet,
s lazítottál-e a béklyón, mely néha fojtogat?

Mély verem az igazságtalanság vádja,
feneketlen kút az elnyomó kárhoztatás.

Nehéz csizmatalp tiporja gyenge vetésem,
kemény bakancsok alatt haldokolnak
virágaim.

ÚZÖTT VADKÉNT ÉRKEZTEM HOZZÁD

Úzött vadként rohanok,
bolyongva, sűrű erdőn át,
tépve, tövises pusztában,
bogáncs szaggatta ruhám rongyokban lóg.

Sarum elkopott, kövek sebzik lábam,
és hamisságok sötét fellege rettent.
Szívem helyén, mintha követ cipelnék,
lelkemben az úr jajongva tátong.

Féligazságok kínálják zavaros vizüket,
nyugalommal kecsget az ámítás délibábja,
s hazug ábrándok harsány virágai tűnnek fel
a végtelennek látszó, rögös úton.

Szomjasan zihálva futok és keresek,
a kétes magyarázatok kitartanak
nyomomban,

és vallásos szabályok akarnak térdre
kényszeríteni.

De kihunynak az idegen fények.

Fölém magasodik egy sugárzó, kedves arc,
hangja megvigasztal, érintése gyógyulás,
közelsége remény, jelenléte szentség,
s az Igazság ösvényén vezet.

Uram, kegyelmed jobb, mint az élet!

A LÉLEK GYÓGYULÁSA

Sűrű, nehéz felleg ereszkedik, ólmos
szürkeséggel.

Szítáló köd cseppjei szurkálják arcomat,
mint ahogy a fájdalom pengéje metszi
lelkemet.

Megfognám, és szorosan tartanám
tenyeremben
a zúzmarás gondolatokat, amíg elolvadnak,
de könnyezve didergő szívem legalább
annyira vágyja
az éltető szeretet-tűz melegét,
mint a ködfátyol alatt reszkető érzések,
téblábolva nedves szempilláimon.

Milyen vigasztaló, hogy van olyan szeretet,
ami Istentől árad, és belülről gyógyít kifelé:
előbb letörli a sebzett szív zúzódásainak
vérző nyomát,
majd napsugaras mosolyt pihentet meg
a könnyektől fényes szempárban.

BELEGYÖKEREZVE AZ IGAZSÁGBA

Ó, ti horgas csőrű hazugságok!
Hogy tépnétek vadul húsomat,
szagatnátok amúgy is sebzett szívemet!
Vas karmokkal ragadnátok meg lelkeimet,
hogy kitépjetez az áldott földből...
De, mélyen gyökerezem az igazságban!
Nem ölhettek meg, gonosz, galád vádak!
Az igazságos szeretet kicsorbítja fegyveretek
élet!
Mindent leleplez a SZÓ,
minden mérgezett horgot kiszed hátamból
az az IGE, ami Istentől származik.

MINDNYÁJAN RABSZOLGÁK VOLTUNK

Mindnyájan rabszolgák voltunk!
Mezítláb tapostuk az undok sarat,
amiből szalmaszálak szúrtak talpunkba,
elfertőzve ráncossá aszott bőrünket.
Nem sírtunk, nem jajgattunk, nem daloltunk,
csak törtük a nádat, dagasztottuk az
agyagot,
és égettük a téglát, fuldokolva a forróságban.

Mi mindnyájan rabszolgák voltunk!
Keresve a kényúr kedvét, lesve pillantásait,
hogyan csúszva-mászva, elnyerjük jóindulatát,
s végül belénk rúgva, visszalökjön a
mocsokba.

Igen, mi mindnyájan rabszolgák voltunk,
foltoztuk, mázoltuk a BÚN bársonyos trónját,
s lélektelen tekintettel jártuk az utat,
mint a lidércnyomás, holdtöltekor.

Nem tagadhatjuk, rabszolgák voltunk,
de megszabadítani, egyszer egy vezető állt
elénk,
akit az égő csipkebokor lángjaiból
a Vagyok küldött el hozzánk.
Rabszolgasors kínos tengődéséből nyertünk
sivatag homokján virágzó szabadságot,
de mégis bolyongnunk kellett úttalan utakon,
mert zúgolódva vágytunk vissza a húsos
fazekak után.

Pedig emlékeztünk az egyiptomi kosarak
súlyára,
s tudtuk, hogy ki választotta ketté a
mélységes tengert,
hullámok közt elpusztítva gyűlölködő
kínzóinkat.
Tűzoszlopként vezetett éjjel, nappal pedig
felhőben,
a keserű vizet meggyógyította és mannát
rendelt,

majd sóhajtozó méltatlankodásunkban
fürjeket,
s kősziklából fakasztott vízzel itatott a
pusztában.
Hosszan túrt lázongó népének...

Mi mindnyájan, eloldozott rabszolgák
voltunk,
mégis hajlongtunk sötét ördögi bálványok
előtt,
felgerjesztve ezzel az Úr haragjának tüzét...
Mindnyájan ONNAN jöttünk, a kietlenen át,
és egyikünk sem ért többet vagy kevesebbet,
amikor a halálos marás után felnéztünk az
érckígyóra.

Mi mindnyájan egyformán bűnösök voltunk,
s ugyanaz a kegyelem mentett meg a
haláltól,
mi mindnyájan egy igaz cél felé tartunk,

ahova egyetlen, kicsi, szűk kapun lehet
belépni:
a kereszten át, letéve előtte mindent, amivel
jobbnak,
értékesebbnek, szebbnek tartjuk magunkat
testvéreinknél,
mert mi most már mindnyájan Krisztus
követőiként
szolgáljuk az Igazságot, megtisztulva
Egyiptom átkától.
Útban az Életre - kivirágzik a pusztá.

TALÁN, MÉG ALIG TUDUNK VALAMIT A SZERETETRŐL...

Amikor kínzó fájdalomtól meggörnyedve,
lelkünk porba hullva, titkolt bosszút liheg,
s könny marta szemünkben idegen tűz
gyullad,
hogy szavakból vert kopját ragadjunk
széleseben visszaverni bántalmazóink
hadát,
talán, még alig tudunk valamit a
Szeretetről...

Amikor rágalmak bakancstalpától sárba
tiporva,
aszottan sóhajtott sebzett szívünk, s mégis,
dobásra készen,
egykor imádságra összetett kezünk éles
köveket markol,
szorítva a keménységbe zárt elfelejthetetlen,

s terhünk súlyától lehúzva, sasokkal nem
szárnyalhatunk...

talán, még alig tudunk valamit a
Szeretetről...

Amikor lángoló hajnalok harapják a békesség
perceit,

és indigó naplementék káprázatos
színjátékában,

pokróc alatt vajúdó múlt fojtó füstje
imbolyog,

csak felhő és sűrű homály ölel keserűn,
nem látszik a vakítóan tiszta ég...

Ó, jaj, és mi azt hittük, hogy tudunk valamit
a Szeretetről...

Amikor viharvert háborús zóna kormos falai
tövében,

üdezöld hajtás sarjad a poros törmelék alatt:
életteli virágszál egy kopár gyökérből,
szárba szökkenve magasba emelkedik az
Igazság.

Nézzétek, megbékélést hirdet Istennel és
emberrel,
ha megragadjuk, elszakít sötétségtől és
hazugságtól!
Gyertek, a keresztnél mindent megtanulunk
a Szeretettől,
és mindnyájan meggyógyulunk!

HOLNAPRA NYÍLÓ KAPU

A tegnap árnya még szívemen borong,
de ma már látom
a barázdákból kisarjadt vetést,
így bizakodva lépek át
a holnapra nyíló kapun.
Lelkem még fáj,
átszivárog a régi sebek kötése,
de a mára kinyílt virágok
kezemben illatoznak,
és a jövőre lassan kitáruló ajtón
beözönlik a remény.

KÖTÖMBÖK KÖZT

Nehéz kötömbök torlaszolják utamat,
bensőmben, sós könnyeim marják az
ígéreteket.

Tekintetem fáradtan öleli a hozzám
hasonlóan gyötrődőket,
mert árnyékot vet arcomra évnyi fájdalom.

Háborgó idők vasfoga tépi lelkemben
az élő, dúsan erezett szeretet szövetet.

Ekevasként szánt szívem hústábláin az Ige:
...mint zengő érc vagy pengő cimbalom...

Csak nem én vagyok ez, Uram?!

MEGSEBEZVE

Súlyos ólomfelleg telepedett megsebzett
lelkemre.

Lomhán meg-megmozdult, de nem sietett,
hanem hideg, nagy cseppekkel öntözte
kertemet,

melyek közé szűrös jégzilánkok vegyültek.

Felkiáltottam fájdalommban, és tudtam,
hogy csak a szeretet melegével tudom
ártalmatlanná tenni.

Nem is értem, hogy került ide ilyen hirtelen
ez a sűrű, iszapszerű, áthatolhatatlan réteg,
mikor minden irányban szikrázik a kék ég.

Képtelenség egyesével kiszedegetni a
szívembe

tövisként fúródó jég-igazságtalanságot...

Ezért inkább hagyom, hogy a bennem élő
Szeretet

megolvassza azokat.

Tudom, hogy nagyon tökéletlen és esendő

vagyok,
de az isteni Szeretet tökéletes,
és elválaszthatatlan az Igazságtól.
Ő szárítja fel a könnyeimet is.

NÉHÁNY DOLOG SUMMÁJA

Sokan lettek a világ zajától
halláskárosultak,
és sokan lettek az egyház képmutatásától
valláskárosultak.

ÉVÉRTÉKELES

Nehéz évet zárok le ma. Bár örömben és felülről kapott vigasztalásban nem volt hiány, bőven kijutott a küzdelmekből is. 2013-ban, eddigi hívő életem során még nem tapasztalt csalódások, keserőségek, kiábrándulások értek.

Azt láttam meg, hogy globális megrázattatás alatt inog az Eklézsia, és mindent el kell engednem, engednünk, amikbe eddig kapaszkodtunk Jézus Krisztuson kívül! Sehol nem ígért nekünk a Mester könnyű, felhőtlen életet, sőt nyíltan felvázolta:

„E világon nyomorúságok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.”

Pál azt írja, hogy a nyomorúság munkálja ki az állhatatosságot. Nem elmenekülni kell tehát a támadások elől, hanem tántoríthatatlanul megállni, és bízni az Úrban, aki győzelmes jobbjával támogat.

Jöhetnek bár hitpróbáló nehézségek,
elutasítások - mint ahogy jöttek is -, testi
betegségek, anyagi gondok vagy más jellegű
megaláztatások - ezekben is volt részünk -,
ha az Úrban maradunk, mint szőlőtőn a
szőlővessző, akkor ezek mind a javunkra
válnak, és a jellemünket formálják. Ez pedig
azért fontos, mert hívő életünk célja, hogy
Istent szolgálva, Krisztus arca és természete
kiábrázolódjon bennünk, s ezzel hitelesen
tudjuk bemutatni a világnak az Úr megmentő
szeretetét.

Isten adjon erőt, világosságot, bátorságot,
hogy a következő évben még szilárdabban
ragaszkodjunk az Igazsághoz, és teljes
szívvel szeressük Őt, növekedve az
istenfélelemben és a testvéreink iránti
irgalmasságban! Ámen!

LÁBAIDNÁL IDŐZVE

Uram! Megvizsgáltál és ismersz.

Tudod, csak arra vágyom, hogy lábaidnál
időzve mindent átértékelhessek,
lelkem meggyógyuljon, mindent elengedve
igazságodért.

Messziről érted gondolataimat, melyekből
kiég a salak szent tüzedben.

Szívem szárnyakat bont feléd, s betelve
irgalmas szeretetteddel, friss reménnyel
szolgálhatok azok felé, akik elgyötörve
roskadoznak vallásos romok alatt, nélkülözve
helyreállító jószágodat.

Állomás és összegzés, zárszámadás most ez
a csendes Rád figyelés.

Még nyelvemen sincs a szó, s Te már
egészen érted azt, Uram.

„AVAGY ŐRIZŐJE VAGYOK AZ ÉN TESTVÉREMNEK?”

Igen, őrizője vagy!

Isten elvárja, hogy törődj vele, gondoskodj róla!

Mikor értjük már meg végre, hogy őrizői vagyunk

szülőknek, gyermeknek, testvérnek és barátnak?!

Mindenki felelős a hozzá legközelebb állókért!

Könnyebb részt vállalni világméretű szervezkedésből,

mint kenyeret adni az utcasarkon üldögélő koldusnak...

Ó, ha tennénk végre csak egy lépést, egy karnyújtást,

és legyőzve mindennel elhalmozott, eltunyult
énünket,

kilépnénk bársonyos, kényelmes
komfortzónánkból,

és részt vállalnánk a magányosok végtelen
könnyeiből,

a nyomorult, mosdatlan hajléktalanok
kitaszítottságából,

a mozgásképtelen betegek elkeseredett
gyötrelmeiből,

az elfelejtett özvegyek és árvák
elhagyatottságából,

ó, ha mindenkinek lenne végre embere egy
mosolyra,

egy tál forró levesre, ölelésre, jó szóra vagy
tanácsra,

ha belátnánk, hogy igenis őrizői vagyunk
egymásnak,

akkor végre megértenénk valamit Krisztus szeretetéből...

AZ ÚR AZ ÉN BÁSTYÁM!

Mikor a lelkemet támadó ádáz viharban,
félrevert harangok tépik a nyugalom fátylát,
és vakító villámokkal akar földhöz szegezni
a sötét csuklyában terjeszkedő hazugság,
akkor kelettől nyugatig meghasad az ég,
és fényes reménysugarakon át,
az Igazság reményteljes örömmüzenetei
özönlenek felém.
Az Úr az én bástyám!

KEDVES OLVASÓM, VÉGÜL...

kívánok neked
naponta új erőt,
friss reménységet,
önzetlen szeretetet,
utadra fényt,
szívednek bölcsességet,
mert a bölcsesség kezdete
az Úrnak félelme!
Isten félelmében
legyen számodra mindig vigasz,
kifogyhatatlan béke és öröm,
lendület a tovább induláshoz,
önfegyelem az elcsendesedéshez,
és hit a célba érkezéshez! Ámen!

BEFEJEZÉS

Szeretnék jó íróvá válni, ha az Úr megtart és megáld ebben a szolgálatban! Még csak gyerekcipőben járok, kezdetlegesek a szárnypróbálgatásaim. Mégsem akarom magamat sem a képzettebbekhez, sem a tollat jobban forgatókhoz hasonlítani. Elég nekem, és igazán az a fontos, ha a magam kis területén hűségesen helytálok. Csakis ott, és csak a kapott ideig.

„Ami pedig egyébiránt a sáfárokból megkívántatik, az, hogy mindegyik hívnek találtassék.” I. Korinthus 4:2.

Amim van, amit kaptam, kamatoztatnom kell! Nem a másét, hanem a számomra kiosztottat. A példázat szerinti 1 gírás szolga is jutalmat kapott volna, ha megduplázza a rábízott pénzt.

Egy „gírámat” igyekszem ezért nem elásni, bármily kevéske is. Mindezzel együtt az Úré vagyok, tehát nem tehetem azt az övével, amit akarok. Nem tarthatom vissza még a „pénzváltók asztalától” sem, ha épp nincs rá kedvem. Jézus mondja:

„Akinek van, annak adatik, és bővelkedik, kinek pedig nincs, az is elvétetik tőle, amije van.” Máté 13:12.

Te mit kezdesz a rád bízott kincsekkel?
Hallgatsz róla? Elrejtet, vagy engedted megsokszorozódni?

„Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsd!” Kolossé 4:17.

Legyen minden dicsőség egyedül Istené, és az Ő Fiáé: a mi Urunk Jézus Krisztusé! Ámen!

A szerző eddigi könyvei:

Szellő ring, lepke száll...

(Gyermekversek)

Akikre angyalok vigyáztak

(Gyerekkori történetek)

Igazságban felnövekedve

(Bizonyágtételek és igei elmélkedések)

Életjelek (Gondolatok az írásról, mint

küldetésről, majd válogatott szabad versek)

Készülőfélben:

Megemlékezem az útról...

(Visszaemlékezés az eddig megtett útról)

Viszontszeretve (Válogatott versgyűjtemény)

Guti Tünde (Guti Béláné, szül. Toókos Tünde) negyedik könyvét tartja kezében az olvasó. A teremtet világra rácsodálkozó ámulatát, majd hitvallását, és a keresztyén élet árnyait fájó szívvel leleplező lírai gondolatait osztja meg velünk. Ám előbb hosszan taglalja az írás, mint küldetés fontosságát, a tőle megszokott, közvetlen hangon.

A rímtelen hétköznapi csodái azok a csiszolatlan gondolatok, melyek a várt „dallam” nélkül is emelik lelkünket, vagy éppen megállásra és elcsendesedésre készítenek. Őszinte szívből fakadó, érett üzenetek. Hitben a gondok fölé emelkedett, szárnyaló imádságban, vagy lelki tusában fogant igazgyöngyök.

A szerző